

TAM TAM OMMEGANG

Redding te Kolwezi

Ceremony 2026 End WW2 Laken / Laeken

Foto's / Photos :
RTL TVI
Compagnon Freddy VANDER LINDEN

8 V 2026
*Commémoration de la fin de la
Seconde Guerre mondiale en Europe*
*Herdenking van het einde van de
Tweede Wereldoorlog in Europa*
Lunch

Association Belge des Vétérans et des Compagnons de l'Ommegang, asbl.
N° d'entreprise: (BE 0) 414 294 720 ~ Membre de SERVIO et de la Fédération Nationale des Vétérans

Belgische Vereniging van Veteranen en Compagnons v/d Ommegang, vzw.
Ondernemingsn°: (BE 0) 414 294 720 ~ Lid van SERVIO en van de Nationale Federatie van Veteranen

Siège social / Maatschappelijke zetel : Rue du Linchet 4 – 1435 Corbais

TAM TAM OMMEGANG

N°/r 209 ~ 2/2026

CONGO & RUANDA-URUNDI 60, OMMEGANG, RED & BLACK DRAGONS 64, RED BEAN 78, GREEN BEAM, BLUE BEAM, SILVER BACK, SUNNY WINTER, GREEN STREAM, DAS, MAMBA-ARTEMIS, UNMO, WINTER LODGE, SHARP, SOUTHERN BREEZE, RESTORE HOPE, UNOSOM, MINURSO, UNAMIR, UNDP-CMAC, COLUMBUS, IFOR, UNTAES, UNSCOM, SFOR, ALBA, ALBALODGE, AFOR, KFOR, ALLIED HARVEST, ALLIED FORCE, LAOS, EUMM, AMBER/FOX, ISAF, CONCORDIA, ESSENTIAL HARVEST, AVENIR, ACTIVE ENDEAVOUR, WEST SHARK, TSUNAMI, BELBAT, MOVING STAR, BOSNIA ROAD, JOINT FALCON, SAHEL, ALTHEA, AMIS, DUTCH / BELGIAN DRAGON, ENDURING FREEDOM, UNMIK, UNMIS, UNMOGIP, UNTSO, BELUFIL, EUFOR UAV, PPM.

Éditeur responsable / Verantwoordelijke uitgever:
Compagnon Président / Voorzitter Léon De Wulf
Dorpsstraat 206 / Bus 1 ~ 3078 Meerbeek

Tam Tam Ommegang est un périodique bilingue qui publie des articles dans la langue choisie par leurs auteurs. Les textes sont reproduits sous la responsabilité de leurs auteurs.

Tam Tam Ommegang is een tweetalig tijdschrift waarin de artikels worden uitgegeven in de door de schrijvers gekozen taal. De ingezonden teksten worden onder de verantwoordelijkheid van hun opstellers gepubliceerd.

Cotisation annuelle / Jaarlijkse lidgeld : 15€

Abonnement 1 an / jaar TTO Belgique / België: 0€ ~ En Europe / In Europa : 65€ ~ Hors Europe / Buiten Europa : 70€
Compte bancaire / Bankrekening: BE17 3101 7279 9021 (BIC : BBRUBEBB)
Compagnons Ommegang à Bruxelles / te Brussel

www.Compagnons-Ommegang.com

Administration@Compagnons-Ommegang.com

INHOUDSTAFEL / SOMMAIRE ~ TTO 209

- 3 Grote Raad / Grand Conseil.
- 4 Het Woord van de Voorzitter / Le Mot du Président.
- 5 Agenda 2026 van de / des Compagnons
- 6 “BUTA ‘65—We’ll never forget them” door / par le Compagnon Guy BRUNEEL
- 11 “Nieuws van onze Leden” / « Nouvelles de nos Membres » door / par le Compagnon Guy BRUNEEL
- 12 IN MEMORIAM Compagnon Willy WILMOTTE.
- 13 IN MEMORIAM Compagnon Guy CAUTAERTS.
- 14 IN MEMORIAM Compagnons Josse ROOSENBOOM en / et Émile « Milo » DE SCHRYVER.
- 15 “Redding te Kolwezi” (1ste deel) door / par Gaspard DESMET.
- 29 ERRATUM TTO 208 door / par le Compagnon Freddy VANDER LINDEN.
- 30 “De Koreaanse Oorlog” / « La Guerre de Corée » (7de deel / 7ème partie) door IV-NIOOO / par IV-INIG.

Cover 1 : BUTA ‘65 ~ Redding te Kolwezi

Cover 2 : Foto’s / Photos Plechtigheid / Cérémonie End WW2 te Laken en / à Laeken et lunch in het / au Parlement op / le 8/05/2026

Cover 3 : Ommegangsboetik / Boutique Ommegang door / par le Compagnon Jacques ORBAN

Cover 4 : Foto’s / Photos Veteran’s Day op / le 7/04/2026

In de volgende uitgave / Dans le prochain numéro :

- “De kortstondige overwinning van Kamanyola” / « La victoire éphémère de Kamanyola » door / par le Compagnon Jean-Pierre SONCK.

FÉDÉRATION NATIONALE DES VÉTÉRANS (FNV) NATIONALE FEDERATIE VAN VETERANEN (NFV)					AUTRES ASSOCIATIONS LIÉES AU CONGO ANDERE VERENIGINGEN MET KONGO VERBONDEN		
							
FratChA	ANPCV	FNCBOH NVBHHO	FRME KFMB	CCTM VMTS	ABVCO BVVCO	CRAOCA KKOAV	URFRACOL

Fédération Nationale des Vétérans (FNV) / Nationale Federatie van Veteranen (NFV)

- Fraternelle Royale des Chasseurs Ardennais (FratChA),
- Amicale Nationale Para-Commando Vriendenkring (ANPCV),
- Fraternelle Nationale des Casques Bleus et Opérations Humanitaires (FNCBOH) / Nationale Verbodering van de Blauw Helmen en Humanitaire Operaties (NVBHHO),
- Fédération Royale des Militaires à l'Étranger (FRME) / Koninklijke Federatie van Militairen in het Buitenland (KFMB),
- Cercle de la Coopération Technique Militaire (CCTM) / Vriendenkring Militaire Technische Samenwerking (VMTS),
- Association Belge des Vétérans et des Compagnons de l'Ommegang (ABVCO) / « OMMEGANG » / Belgische Vereniging van Veteranen en Compagnons van de Ommegang (BVVCO).

Autres associations liées au Congo / Andere verenigingen met Kongo verbonden :

- Cercle Royal des Anciens Officiers des Campagnes d'Afrique (CRAOCA) / Koninklijke Kring der Oud-Officieren van de Afrikaanse Veldtochten (KKOAV),
- Union Royale des Fraternelles Coloniales (URFRACOL).

Grote Raad ●●● OMMEGANG ●●● Grand Conseil

Bestuursorgaan Organe d'Administration		Voorzitter / Président Compagnon Léon DE WULF Dorpsstraat 206 / Bus 1 ~ 3078 Meerbeek	Tel: 0475 333 326 leon.de.wulf@telenet.be
		Vicevoorzitter / Vice-Président Compagnon Luc MARCHAL Rue du Linchet 4 ~ 1435 Corbais	Tel: 010 65 73 57 lmarchal@skynet.be
		Secretaris / Secrétaire Compagnon Guy BRUNEEL Groot-Brittanniëlaan 23 ~ 9000 Gent	Tel: 0475 824 156 guy.bruneel@gmail.com
		Penningmeester / Trésorier Compagnon Didier WILLAERT Kerselarengaard / Clos des Cerisiers 53 ~ 7850 Edingen / Enghien	Tel: 0477 534 939 didier.willaert@outlook.fr
		Beheerder / Administrateur Compagnon Pascal LAUREYS Rue des Limonadiers 9 ~ 4280 Avin	Tel: 0476 832 139 pasc.laureys@gmail.com
DirectieComité Comité Directeur		Compagnon Michel de HASQUE Stationsstraat van / Rue de la Station de Woluwe 50 ~ 1200 Brussel / Bruxelles Archivaris / Archiviste	Tel: 0475 74 36 62 micheldehasque@gmail.com
		Compagnon Michel NEYT Invalidenlaan / Boulevard des Invalides 171/9 ~ 1160 Brussel / Bruxelles Public Relations	Tel: 0495 28 27 62 michel.neyt@outlook.be
		Compagnon Jacques ORBAN Tarwelaan 10 ~ 3090 Overijse Boetiek & Logistiek / Boutique & Logistique	Tel: 0477 44 68 78 jacques.orban47@gmail.com
		Compagnon Freddy VANDER LINDEN Avenue Saint-Hubert 36 ~ 7090 Hennuyères Tam Tam Ommegang & Internet site	Tel: 0476 64 72 09 freddy.vanderlinden@skynet.be
Support		Compagnon Jean-Pierre SONCK Winston Churchillaan / Avenue Winston Churchill 176 ~ 1180 Brussel / Bruxelles Historische adviseur / Conseiller historique	Tel: 02 345 89 93 sonckjp@yahoo.fr
		Compagnon Christian van RUYSKENSVELDE Tarwelaan 8 ~ 3090 Overijse Vaandrig / Porte-drapeau	Tel: 0476 74 90 36 christomboy@hotmail.fr

Le Mot du Président

Het Woord van de Voorzitter

Chers Compagnons,

Malgré mon appel et ma demande dans mon précédent « Mot du Président », personne ne s'est effectivement présenté et je ne peux que constater que notre association ne progresse pas, elle ne stagne pas, mais elle régresse. Les membres « plus âgés », fondateurs et membres immédiatement adhérents disparaissent progressivement ou ne sont plus vraiment actifs pour diverses raisons possibles telles que des problèmes de santé et même le désintérêt. De plus, les raisons d'existence, à savoir les années 60 au Congo, s'éloignent de plus en plus dans le temps et les membres qui n'ont jamais été impliqués y attachent de moins en moins d'importance.

Lorsque j'ai eu l'honneur de devenir Président de l'« Association Belge des Vétérans et des Compagnons de l'Ommegang » en 2015, j'ai, conformément au « Mot du Président » de l'époque, lancé un appel chaleureux à tous les vétérans reconnus, quelle que soit leur origine, pour devenir membres actifs de notre association et partager leurs histoires avec nous tous. Mais cela ne s'est malheureusement pas produit, car l'impression générale était encore que notre association était liée aux années 60 en question. Autrefois, le nom était simplement « Compagnons de l'Ommegang » et a ensuite été étendu au nom actuel, et nous pouvons dire que cela n'a pas vraiment réussi.

Je suis déjà président depuis onze ans et j'ai proposé d'être remplacé après la prochaine Assemblée Générale par un jeune compagnon avec de nouvelles idées rafraîchissantes et lorsque vous lirez ce TTO-209, cette décision aura été prise.

Puis-je vous rappeler à tous que nous organisons notre barbecue annuel cette année le vendredi 19 juin au Club Prince Albert comme expliqué dans mon « Mot du Président » dans le précédent TTO-208 et dont les détails pratiques se trouvent dans le TTO. Nous espérons une participation nombreuse.

Avec mes sincères salutations collégiales,

Léon DE WULF
Compagnon Président

Beste Compagnons,

Ondanks mijn oproep en verzoek in mijn vorig "Woord van de Voorzitter" heeft er zich niemand effectief aangemeld en ik kan maar vast stellen dat onze vereniging niet vooruit gaat, niet stagneert maar wel achteruit gaat. De "oudere" leden, stichters en onmiddellijk aangesloten verdwijnen stilaan of zijn niet echt actief meer wegens verschillende mogelijke redenen zoals gezondheidsproblemen en zelfs desinteresse. Daarenboven beginnen de bestaansredenen, in casu de jaren 60 in Kongo, verder en verder in de tijd te liggen en de leden die daar nooit bij betrokken geweest zijn beginnen er minder en minder belang aan te hechten.

Toen ik in 2015 de eer had Voorzitter te mogen worden van de "Belgische Vereniging van Veteranen en Compagnons van de Ommegang" heb ik in lijn toenmalig "Woord van de Voorzitter" een warme oproep gedaan aan alle erkende veteranen, ongeacht hun oorsprong om actief lid te worden van onze vereniging en hun verhalen met ons allen te delen maar dit is helaas niet gebeurd want de algemene indruk was nu steeds dat onze vereniging gebonden was aan die bewuste jaren 60. Vroeger was de benaming dan ook enkel "Compagnons van de Ommegang" en werd dan uitgebreid naar de huidige benaming en we mogen zeggen dat dit niet echt geslaagd is.

Ik ben nu al voorzitter sedert elf jaar en heb voorgesteld om na de volgende Algemene Vergadering vervangen te worden door een jongere Compagnon met nieuwe verfrissende ideeën en wanneer jullie deze TTO-209 zullen lezen zal die beslissing gevallen zijn.

Mag ik u allen eraan herinneren dat we onze jaarlijkse BBQ dit jaar organiseren op vrijdag 19 juni in de Club Prins Albert zoals uitgelegd in mijn "Woord van de Voorzitter" in de vorige TTO-208 en waarvan de praktische details te vinden zijn in de TTO. We hopen op een talrijke opkomst.

Met mijn welgemeende en collegiale groeten,

Léon DE WULF
Compagnon Voorzitter

Compagnons Ommegang

- Agenda 2026 -

Vrijdag	19/06/2026 ¹	Prins Albert Club / Brussel	BBQ Ommegang + CCTM
Vendredi		Club Prince Albert / Bruxelles	
Zaterdag	11/07/2026 ²	Whitehall / Londen	Cenotaaf plechtigheid
Samedi		Whitehall / Londres	Cérémonie Cénotaphe
Dinsdag	21/07/2026 ²	Paleizenplein / Brussel	Nationale Feestdag defilé
Mardi		Place des Palais / Bruxelles	Défilé Fête Nationale
Dinsdag	4/08/2026	Prins Albert Club / Brussel	Grote Raad
Mardi		Club Prince Albert / Bruxelles	Grand Conseil
Donderdag	17/09/2026	Rigasquare / Schaarbeek	Tabora plechtigheid
Jeudi		Square Riga / Schaerbeek	Cérémonie Tabora
Dinsdag	3/11/2026	L'Oasis/K. Housiau / Peutie	Grote Raad
Mardi		L'Oasis/Q. Housiau / Peutie	Grand Conseil
Woensdag	11/11/2026 ²	Congreszuil / Brussel	Wapenstilstand 1918
Mercredi		Colonne du Congrès / Bruxelles	Armistice 1918
Zondag	15/11/2026 ²	S-M&S-G Kathedraal / Brussel	Te Deum Koningsdag
Dimanche		Cathédrale SS.M&G / Bruxelles	Te Deum Fête du Roi
Dinsdag	24/11/2026 ¹	Prins Albert Club / Brussel	Dag van het Weerzien
Mardi		Club Prince Albert / Bruxelles	Journée des Retrouvailles
1 Inschrijving met specifieke formulieren		1 Inscription avec formulaires spécifiques	
2 Wenst je deel te nemen? Meldt de naam van de activiteit alsook jouw naam, voornaam, adres, nr identiteitskaart en rijksregisternummer aan de Compagnon-Voorzitter.		2 Vous souhaitez participer ? Envoyer le nom de l'activité, ainsi que vos nom, prénom, adresse, n° de carte d'identité et n° national au Compagnon Président.	

Compagnon Guy BRUNEEL

Le vendredi 27 juin 2025 a eu lieu comme chaque année à la Base Adjudant Aviateur F. ALLAEYS une cérémonie commémorative en l'honneur des trois membres de l'équipage de l'hélicoptère FG378 « MISSING IN ACTION » le 27 juin 1965 en présence des familles des disparus.

Nos membres ont pris connaissance de cette commémoration via le TTO et le site.

Trois Compagnons représentaient notre association ; les Compagnons

- Guy BRUNEEL
- Jacques ORBAN portant l'Etendard
- Freddy VANDER LINDEN

J'avais personnellement connu cet équipage, étant à l'époque en opération dans cette région.

Les H21 pilotés par des équipages de la Force Aérienne assuraient entre autres les missions d'évacuation des blessés.

Du fait de ma fonction de brancardier de combat ces H21 étaient mon seul moyen d'évacuation des blessés.

Sans eux, beaucoup seraient morts.

Je les avais stabilisés médicalement mais,

Op vrijdag 27 juni 2025 vond zoals elk jaar een herdenkingsceremonie plaats op de Base Adjudant vliegenier F. ALLAEYS ter ere van de drie bemanningsleden van de FG378-helikopter "MISSING IN ACTION" op 27 juni 1965, in aanwezigheid van de families van de vermisten.

Onze leden lazen over deze herdenking via het TTO en de website.

Drie Compagnons vertegenwoordigden onze vereniging ; de Compagnons

- Guy BRUNEEL
- Jacques ORBAN draagt de Vaandel
- Freddy VANDER LINDEN

Ik had deze bemanning persoonlijk gekend, omdat ik op dat moment in deze regio opereerde.

De H21's, bestuurd door bemanningen van de luchtmacht, waren onder meer verantwoordelijk voor de evacuatie van de gewonden.

Vanwege mijn functie als Combat Medic waren deze H21's mijn enige middel om de gewonden te evacueren.

Zonder hen zouden velen zijn gestorven.

Ik had ze medisch gestabiliseerd, maar

l'évacuation vers un hôpital était indispensable et urgente.

Ces équipages prenaient souvent de grands risques pour nous venir en aide.

Ils retournaient régulièrement à la base avec des impacts de balles dans le fuselage ou même dans les rotors.

Ces hélicoptères fournis par l'Armée Américaine étaient en fin de vie et étaient peu adaptés pour des vols en région tropicale.

Normalement ils pouvaient emporter 12 blessés mais, aux heures chaudes de la journée, ils décollaient péniblement avec 4.

Ils n'étaient pas équipés pour vol de nuit.

L'atterrissage et le décollage nécessitaient en outre un terrain dégagé d'au moins 50 mètres sans hauts arbres à proximité.

Certains pilotes utilisaient une technique « Maison » pour décoller, n'ayant pas assez de portance pour décoller verticalement, ils levaient légèrement l'arrière de l'hélicoptère et ensuite roulaient sur la roue avant comme

pour un
décollage
d'avion.

evacuatie naar een ziekenhuis was essentieel en dringend.

Deze bemanningen namen vaak grote risico's om ons te hulp te komen.

Ze keerden regelmatig terug naar de basis met kogelgaten in de romp of zelfs in de rotors.

Deze helikopters van het Amerikaanse leger waren aan het einde van hun levensduur en waren niet erg geschikt voor vluchten in tropische gebieden.

Normaal gesproken konden ze 12 gewonden dragen, maar in de hete uren van de dag gingen ze er met moeite vandoor met 4.

Ze waren niet uitgerust voor nachtvluchten.

Voor het landen en opstijgen was ook een open veld van minimaal 50 meter nodig zonder hoge bomen in de buurt.

Sommige piloten gebruikten een "zelfgemaakte" techniek om op te stijgen, omdat ze niet genoeg lift hadden om verticaal op te stijgen, tilden ze de achterkant van de helikopter iets op en rolden vervolgens op het

neuswiel als voor het opstijgen van een vliegtuig.

Ces équipages devaient souvent faire « des acrobaties » pour venir à notre secours.

Deze bemanningen moesten vaak "acrobatiek" doen om ons te hulp te komen.

Je me souviens que, durant l'embuscade de BAFWASENDE durant la colonne STAN-PAULIS, la colonne avait été coupée en deux.

Ik herinner me dat tijdens de hinderlaag van BAFWASENDE tijdens de colonne STAN-PAULIS de colonne in tweeën was gesneden.

L'avant dans lequel je me trouvais avec plusieurs blessés très graves.

De voorkant waarin ik zat met een aantal zeer ernstige verwondingen.

Nous ne disposions que d'un espace très limité latéralement, nous étions encerclés par les rebelles dans un petit village avec trop peu de distance de décollage.

We hadden zeer beperkte ruimte aan de zijkant, we werden omsingeld door de rebellen in een klein dorp met te weinig startafstand.

Nous avons dû augmenter une distance de

We moesten de veiligheidsafstand voor het opstijgen vergroten door te vechten en onze voertuigen zoveel mogelijk tussen de huizen vrij te maken.

sécurité pour le décollage en combattant et en dégageant au maximum nos véhicules entre les habitations.

Ce jour-là, les pilotes ont faits des miracles de dextérité pour venir s'infiltrer dans cet espace restreint.

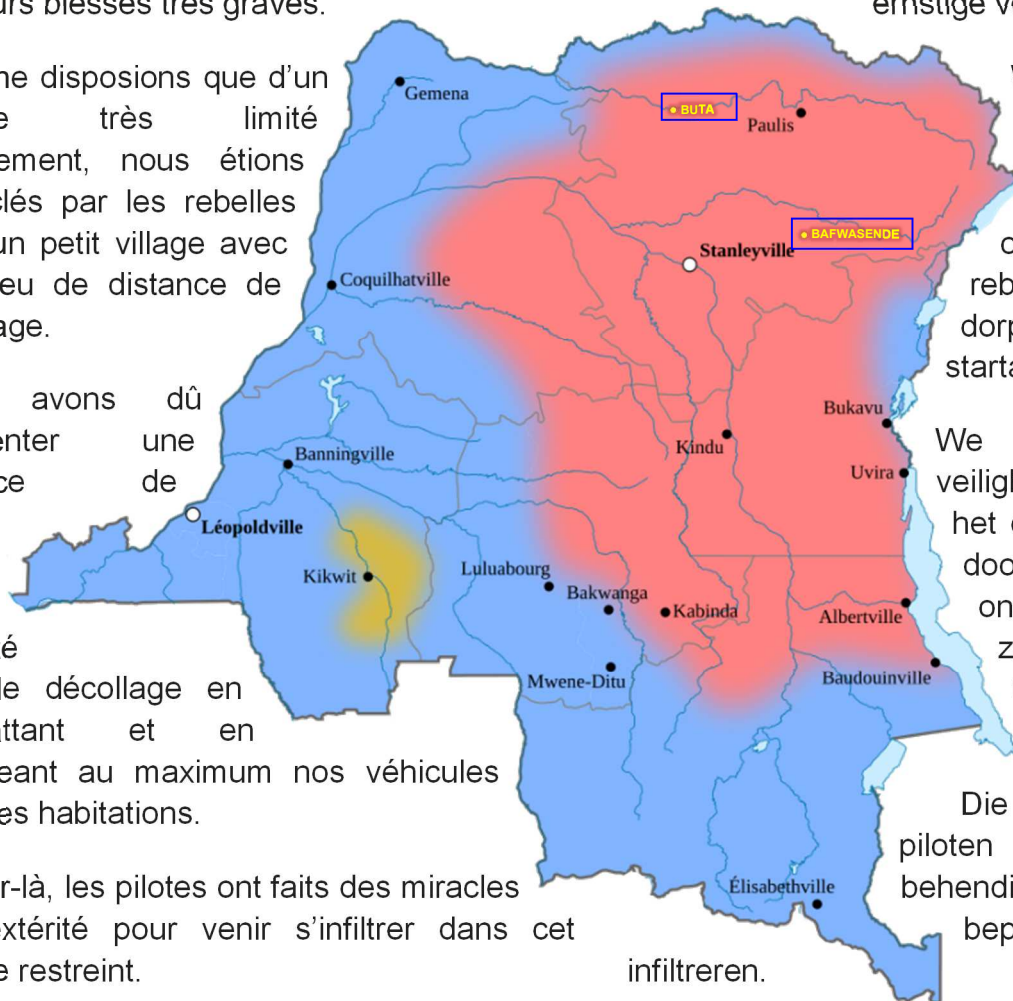
Die dag verrichtten de piloten wonderen van behendigheid om deze beperkte ruimte te infiltreren.

Plusieurs rotations d'hélicoptère ont été nécessaires ; j'avais une dizaine blessés dont plusieurs très graves surtout que l'embuscade avait eu lieu vers 16Hr00 et le premier hélicoptère est arrivé vers 09Hr00 le lendemain.

Er waren verschillende helikopterrotaties nodig, ik had er ongeveer tien gewonden, waarvan een aantal zeer ernstig, vooral omdat de hinderlaag rond 16.00 uur had plaatsgevonden en de eerste helikopter de volgende dag rond 9.00 uur arriveerde.

J'ai voulu ainsi rendre hommage à ces équipages courageux.

Ik wilde hulde brengen aan deze moedige bemanningen.

Pour le FG 378, une de ces missions s'est terminée tragiquement.

Voor FG 378 eindigde een van deze missies tragisch.

Le 26 juin 1965, les mercenaires libèrent 19 femmes des mains des Simbas, dont 16 religieuses.

Op 26 juni 1965 bevrijdden de huurlingen 19 vrouwen uit de handen van de Simba's, waaronder 16 nonnen.

Un hélicoptère est demandé pour effectuer la suite de l'évacuation, mais en raison de l'heure et des tempêtes tropicales, la mission ne peut pas être mise en œuvre.

Er werd een helikopter gevraagd om de rest van de evacuatie uit te voeren, maar vanwege het tijdstip van de dag en tropische stormen kon de missie niet worden uitgevoerd.

Un jour plus tard, le 27 juin 1965, le FG-378 décolle de Stanleyville (Kisangani) pour effectuer cette mission.

Een dag later, op 27 juni 1965, vertrok FG-378 vanuit Stanleystad, Kisangani, om deze missie uit te voeren.

A bord le pilote Jacobs, le copilote Allaëys et le mécanicien navigant Bordon. Durant les trois heures de vol vers Buta, l'hélicoptère rencontre des orages tropicaux.

Aan boord waren de piloot Jacobs, de co-piloot Allaëys en de boordmekanieker Bordon. Tijdens de drie uur durende vlucht naar Buta kreeg de helikopter te maken met tropische onweersbuien.

Le pilote les signale et décide de faire demi-tour...

De piloot meldde ze en besloot terug te keren..

Leur dernier signal radio fût « See you in 20 min in Stanleyville » puis plus rien.

Hun laatste radiosignaal was "Tot ziens over 20 minuten in Stanleystad" en daarna niets.

Après le crash, les familles en Belgique sont informées de la disparition de l'hélicoptère et les recherches commencent presque immédiatement.

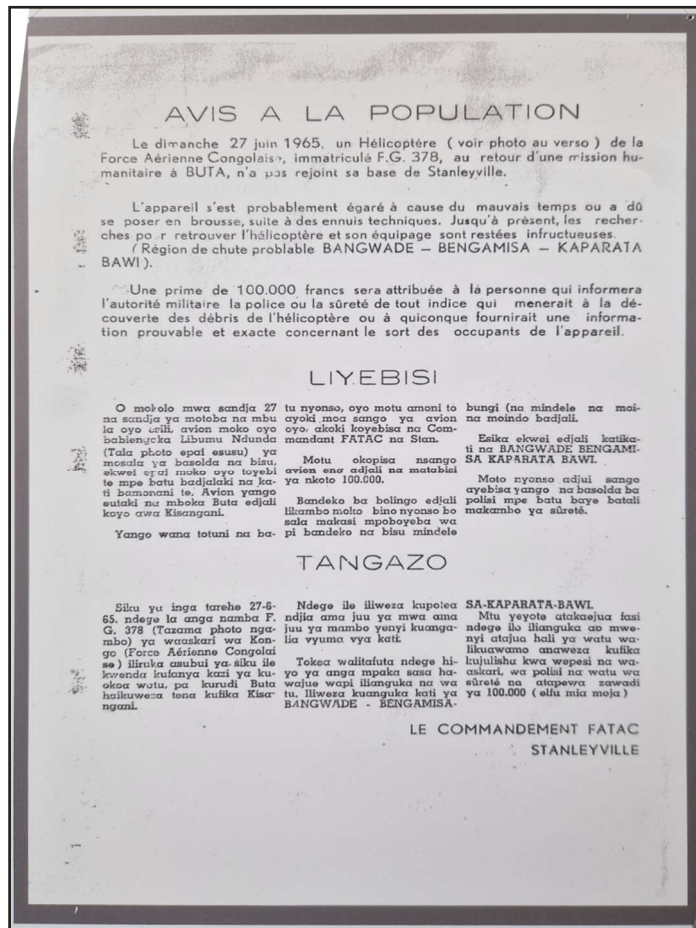
Na de crash werden de families in België op de hoogte gebracht van de verdwijning van de helikopter en begon de zoektocht vrijwel onmiddellijk.

A cause de la présence des rebelles, les recherches ne peuvent se faire que par les airs, une tâche impossible ...

Door de aanwezigheid van rebellen kan de zoektocht alleen door de lucht worden uitgevoerd, een onmogelijke taak...

Pour encourager la population locale à participer aux recherches, des brochures avec une photo de

Om de lokale bevolking aan te moedigen deel te nemen aan de zoektocht, werden

l'hélicoptère et une récompense de 100.000 BEF ont été distribuées.

Tout cela n'a donné aucun résultat, le 8 octobre 1965, l'armée congolaise a déclaré que les chances de survie étaient inexistantes.

Deux ans plus tard, l'enquête sur l'accident a été achevée et en 1969 l'équipage du FG-378 a été déclaré mort.

Le 1er février 1989, l'état-major décide de donner au quartier de Coxyde l'appellation « Base Adjudant Aviateur Frans Allaeyns ».

À l'initiative du chef de corps, le Lieutenant-colonel Aviateur Peelaers, une plaque commémorative a été inaugurée à l'entrée de la caserne le 27 septembre 1990.

Une cérémonie commémorative est organisée chaque année à ce monument en présence des proches des victimes Jacobs, Allaeyns et Bordon.

brochures met de foto van de helikopter en een beloning van 100.000 Bfr uitgedeeld.

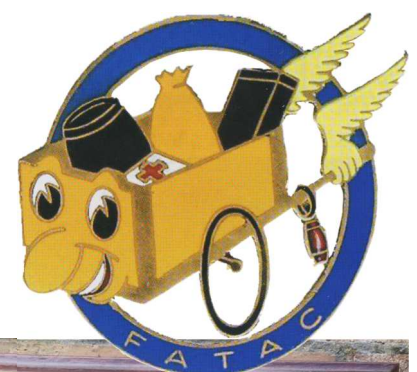
Dit leverde geen resultaat op, op 8 oktober 1965 verklaarde het Congolese leger dat de overlevingskansen onbestaande waren.

Twee jaar later werd het onderzoek naar het ongeluk afgerond en in 1969 werd de bemanning van de FG-378 doodverklaard.

Op 1 februari 1989 besliste de Generale Staf om aan het kwartier Koksijde de naam "Basis Adjudant Vlieger Frans Allaeyns" te geven.

Op initiatief van de Korps Kommandant, de Luitenant-kolonel Vlieger Peelaers, werd op 27 september 1990 een gedenkplaat ingehuldigd aan de ingang van de kazerne.

Aan dit monument wordt elk jaar een herdenkingsplechtigheid georganiseerd in aanwezigheid van de nabestaanden van de slachtoffers Jacobs, Allaeyns en Bordon.

— FIN —

— EINDE —

Nieuws van onze leden / Nouvelles de nos membres

Lijst afgesloten op / Liste arrêtée le 17/05/2026

Nieuwe leden / Nouveaux membres

Naam / Nom	Adres / Adresse Email - Tel	Operaties / Opérations Peters / Parrains
Dominique SERVATIUS Membre effectif N° 2604	Rue de Fêchereux 113 ~ 4432 XHENDREMAEL Servatius64@gmail.com 0476/550146	IFOR + KFOR + SFOR + MOVING STAR 4 + BOSNIA ROAD 4 + BELUGA + PPM RDC
Jean DANIELS Membre effectif N° 2605	Avenue de l'Europe 24 ~ 4430 ANS Daniels.Jean@outlook.com 0486/512168	ISAF + KFOR

Wijzigingen / Modifications

Naam / Nom	Inlichting / Renseignement
Liévin van OUTRYVE d'YDEWALLE	Lievin.dYdewalle@gmail.com
Marcel LEROY	Mr.LeroyMarcel@gmail.com
André ENGLEBERT	Englebert.Andre39@gmail.com
Jean-Claude GILLOT	JeanClaudeGillot10@gmail.com
André WÉGRIA	Andre.Wegria@gmail.com
Éloi BALTHASAR	B.Bouillon@hotmail.com
Marie-Étienne "Marc" COOREVITS	Marc.Coorevits@hotmail.com
PoI DEROCHETTE	Poleunis@live.be
Roger PASSCHIER	R.Passchier@skynet.be
Clément COLSON	vanZandwijkWillemina@gmail.com
William BOUT	WilliamBout4@gmail.com
Wilfried DE BROUWER	AirMan@skynet.be
Grégory LONGWANI	GregoryLongwani@skynet.be
Joseph FRERARD	+32493155926
André LAIXHAY	+33679588744
Karel GHESQUIÈRE	KarGhe@yahoo.com
Michel ROBERTI de TERBIEST	RobertiPercyrobierst@gmail.com
Michel PUFFET	MichelPuffet@gmail.com
Georges POTTIE	Sonja.Pottie@telenet.be

Overleden leden / Membres décédés

~ Willy WILMOTTE († 23/06/2025) ~ Guy CAUTAERTS († 10/09/2025) ~
~ Josse ROOSENBOOM († 13/02/2026) ~ Émile DE SCHRYVER († 21/03/2026) ~

Het bestuur en de leden betuigen hun innige deelneming aan de familie bij het zware verlies dat hen treft.

Le comité et les membres présentent aux familles leurs condoléances les plus sincères et s'associent à la douleur qui est la leur.

Aftredende leden / Membres démissionnaires

~ Karel SERVAES ~ Norbert DE LOECKER ~

Helpt de secretaris

Graag Schriftelijk !

- Meldt hem schriftelijk iedere wijziging in uw administratieve toestand: adreswijziging of affectatie, promotie, enz.
- Iedere inlichting tot het terugvinden van uit het oog verloren leden is welkom. (zie het rubriek "TTO terug naar afzender")

Aidez le secrétaire

De Préférence par écrit !

- Communiquez-lui tout changement dans votre situation administrative (changement d'adresse ou d'affectation, promotion, etc...)
- Tout renseignement permettant de retrouver les membres perdus de vue est le bienvenu. (voir la rubrique "TTO retournés à l'expéditeur")

<p>Secretaris Secrétaire</p>	<p>Compagnon Guy BRUNEEL Groot-Brittanniëlaan 23 9000 GENT</p>	<p>Tel 0475/824156 guy.bruneel@gmail.com</p>
---	---	--

IN MEMORIAM

Le Grand Conseil des Compagnons de l'Ommegang a le pénible devoir de vous annoncer le décès du

De Grote Raad van de Compagnons van de Ommegang heeft de droevige plicht het overlijden te melden van

Compagnon Willy WILMOTTE

**Commandant honoraire
Carabiniers Cyclistes**

**Membre d'Honneur des
Compagnons de
l'Ommegang depuis 1999**

**Administrateur honoraire de la
Société royale des Amis du Musée
royal de l'Armée
(SRAMA)**

**Avocat ayant défendu pro
bono les intérêts de notre
association !**

*Né à Ixelles le 11 janvier 1936
Décédé à Watermael-Boitsfort
le 23 juin 2025*

**Erecommandant
Karabinierswielrijders**

**Erelid van de Compagnons
van de Ommegang sinds
1999**

**Ere-beheerder van de Koninklijke
Vereniging van de Vrienden van het
Koninklijk Museum van het
Leger (KVVL)**

**Advocaat die de belangen van
onze vereniging pro bono heeft
behartigd!**

*Geboren te Elsene op 11 januari 1936
Overleden te Watermaal-Bosvoorde
op 23 juni 2025*

Willy a posé les armes...

Il laisse derrière lui bien plus que des souvenirs: une rectitude tranquille mais intangible, une tendresse discrète, ainsi que cette manière unique de tenir bon.

Avocat honoraire, passionné d'histoire et de vie militaire, Willy collectionnait avec un soin méticuleux tout ce qui portait mémoire : uniformes, objets, documents... Rien n'était trop petit pour être gardé, classé, annoté. Ni trop grand d'ailleurs, comme en témoigne le musée qu'il avait aménagé chez lui, peuplé de mannequins en uniforme et de bien d'autres choses encore. À travers cette collection, on devinait son respect du passé, sa fidélité aux détails, et l'étendue d'un savoir qu'il a transmis trop peu, laissant derrière lui bien des questions ; bien des traces d'un glorieux passé également...

Il gardait tout, comme on garde ce qui compte.

Têtu, souvent directif, mais également empreint de loyauté et de droiture, il nous lègue l'exemple d'un homme entier, attaché à l'ordre des choses, au sens du devoir, et à une générosité concrète, pudique, jamais en façade.

Famille Wilmotte

Willy heeft de wapens neergelegd...

Hij laat veel meer achter dan alleen herinneringen: een rustige maar ongrijpbare rechtschapenheid, een ingetogen tederheid, en die unieke manier om standvastig te blijven.

Als ereadvocaat, gepassioneerd door geschiedenis en het militaire leven, verzamelde Willy met uiterste zorg alles wat herinneringen bevatte: uniformen, voorwerpen, documenten... Niets was te klein om te bewaren, te ordenen, te annoteren. En ook niets te groot, zoals blijkt uit het museum dat hij bij hem thuis had ingericht, vol met mannequins in uniform en nog veel meer. Aan deze collectie kon men zijn respect voor het verleden, zijn oog voor detail en de omvang van zijn kennis aflezen, die hij te weinig heeft doorgegeven, waardoor hij veel vragen achterliet; maar ook veel sporen van een roemrijk verleden...

Hij bewaarde alles, zoals men bewaart wat ertoe doet.

Koppig, vaak autoritair, maar ook doordrongen van loyaliteit en rechtschapenheid, laat hij ons het voorbeeld na van een integer man, gehecht aan de orde der dingen, aan plichtsbesef en aan een concrete, bescheiden vrijgevigheid, nooit voor de schijn.

Famille Wilmotte

Vertaling : Compagnon Norbert DE LOECKER

Compagnon Guy CAUTAERTS

Para-Commando
Vétérans Afrique '60

Né à Anderlecht
le 16 septembre 1941
Décédé à Dinant
le 10 septembre 2025

Para-Commando
Veteraan Africa '60

Geboren te Anderlecht
op 16 september 1941
Overleden te Dinant
op 10 september 2025

Compagnon Josse ROOSENBOOM

Para-Commando van 2Codo

Veteraan Africa '60

Para-Commando du 2Codo

Vétéran Afrique '60

Geboren te Jette op 30 juli 1936
Overleden te Laken op 13 februari 2026

Né à Jette le 30 juillet 1936
Décédé à Laeken le 13 février 2026

Compagnon Émile « Milo » DE SCHRYVER

Lieutenant-Colonel honoraire
Ancien Chef de Corps du 4Cy

Ere-Luitenant-Kolonel
Gewezen Korpschef van 4Cy

Graduate US Army Command & General Staff College

- Commandeur de l'Ordre de Léopold II
- Officier de l'Ordre de la Couronne
- Officier de l'Ordre de Léopold
- Croix Militaire de 1ère classe
- Médaille European Monitor Mission ex-Yougoslavie

- Commandeur in de Orde van Leopold II
- Officier in de Kroonorde
- Officier in de Leopoldsorde
- Militair Kruis 1ste klasse
- Medaille European Monitor Mission voormalig Joegoslavië

Né à Ixelles le 5 juillet 1938
Décédé à Forest le 21 mars 2026

Geboren te Elsene op 5 juli 1938
Overleden te Vorst op 21 maart 2026

Les Compagnons de l'Ommegang
présentent à la Famille leurs
sincères condoléances et
s'associent à leur peine.

De Compagnons bieden aan de
Famille hun oprechte blijken van
innige deelneming aan.

DE BELGISCHE PARACOMMANDO'S

PPS Gaspard 2017

Bronnen: Cdt DE MEULENAERE, ADC DEMUYNCK,
Adjt VAN DERPERRE, Media-Press SYGMA.

(1ste deel)

Uittreksel uit de diavoorstelling "Sauvetage sur Kolwezi" van Gaspard DESMET
Voorgesteld door Compagnon Dominique HOOGHE

Vertaling : Compagnon Norbert DE LOECKER

Een pleidooi voor een tragedie en tegelijkertijd een redding...!?

Als inleiding van de 39ste verjaardag [in 2017] van de Operatie "Red Bean" op Kolwezi in 1978 heeft een "Beeldenjager" een erg uitdrukkelijk diaporama verwezenlijkt over de gebeurtenissen in die periode om er in zekere zin een pleidooi van te maken als antwoord op de uitgaven van "een beetje van alles" en "van gelijk wat" dat enkelen de neiging hebben openbaar te laken via Facebook of andere sociale netwerken! Nogal dikwijls worden de beelden en de bijbehorende commentaren getoond zonder voorafgaande tekst (heden nog verschijnen foto's op FB zonder enige uitleg over de publicatie....?). Hier is de maker van diaporama's niet aan zijn proefstuk toe vermits hij voordien andere constructies heeft vervaardigd (Raid op Saint-Nazaire, de eerste Belgische parachutisten, enz.) en het is voor ons een hele eer dat hij een diaporama wou verwezenlijken over één van onze Gewapende Humanitaire Operaties. Uiteraard is het met

zijn toelating dat ik zijn werk overmaak [..aan] Compagnons van de Ommegang; alsook, met [hun] vriendelijkheid, [door dit werk publiek te maken,] deze "Beeldenjager" [zal er voor] bedankt worden [...].

In ieder geval laat ik jullie het hierbij ontdekken...

Compagnon Dominique HOOGHE.

Een pleidooi ter herinnering aan de slachtoffers van een barbaarse gebeurtenis

KOLWEZI 1978

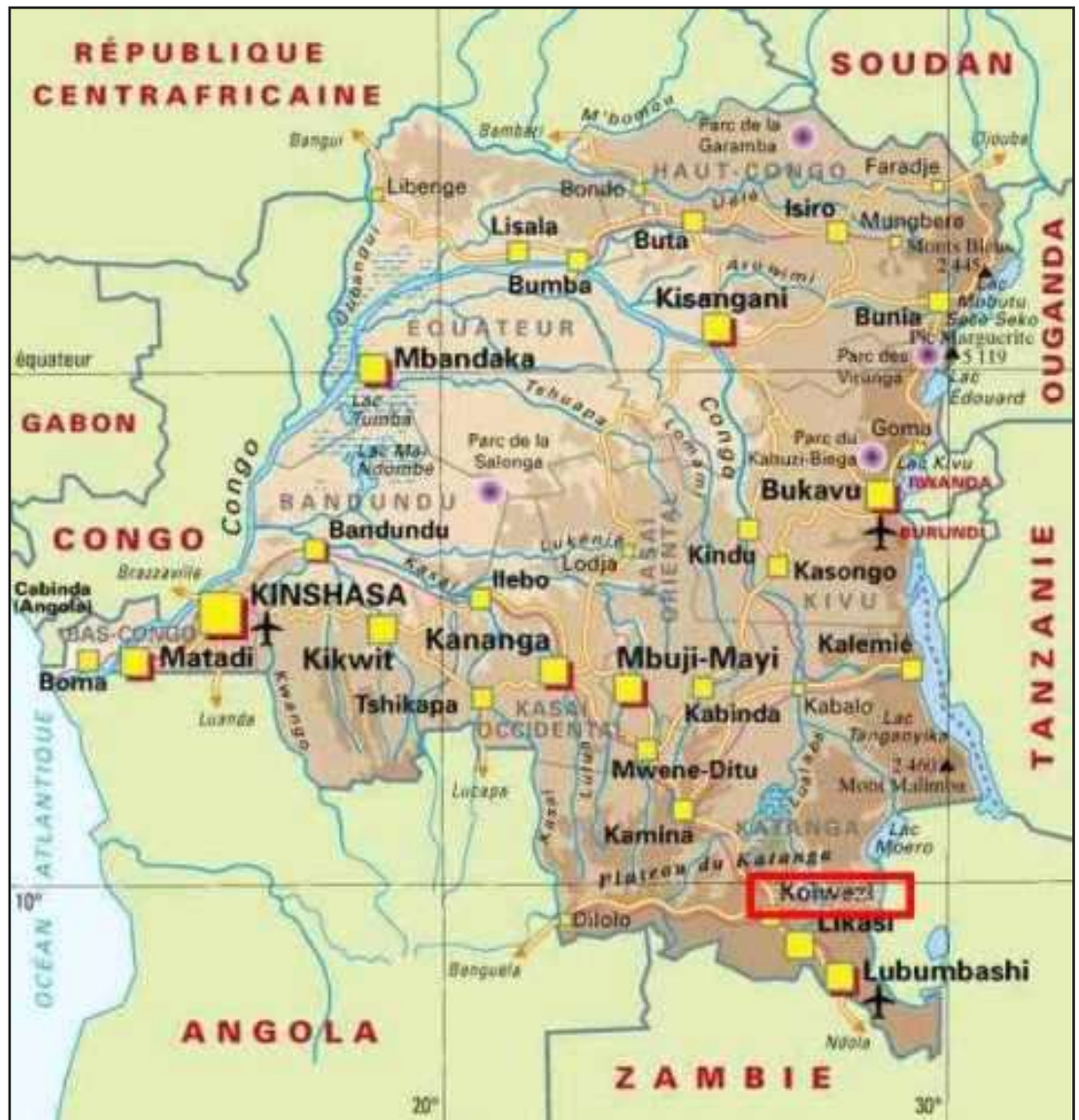
Kwetsuren verdwijnen niet en zijn daar om de overlevenden en hun redders te herinneren aan het verlies van een familielid, een nabestaande, een vriend of één van die menselijke wezens die niet konden gered worden.

**EEN MIJNSTAD
GEGIJZELD!?**

De stad Kolwezi is gevestigd in het hart van de mijnenregio van Shaba (de provincie hernam de benaming Katanga in 1997), in het zuidoosten van Zaïre. De stad telde in 1978 ongeveer 100.000 inwoners en is zeer uitgestrekt (ongeveer 40 km²) en ingedeeld in kwartieren, mooi gescheiden door de heuvels. Ze is gevestigd op belangrijke verbindingswegen, langs de baan en langs het spoor dat Lubumbashi verbindt met Dilolo en is begiftigd met een vliegveld op 6 km van het stadscentrum.

De stad werd gesticht in 1937 om de zetel van de westelijke mijnen te huisvesten van de Belgische maatschappij Union Minière du Haut-Katanga (UMHK). Kolwezi ontwikkelde zich onder vorm van verspreide kwartieren, zoals andere steden van dit type in Haut-Katanga en in het koloniale Zuid-Afrika. Met een beslissings- en residentieel centrum voor het Europese kaderpersoneel, het normale centrum in het Zuidoosten voor de lokale bevolking en verschillende geplande wijken voor de werkende bevolking dicht bij de groeven en de fabrieken van de UMHK. Bijna vier vijfde van het gemeentelijk gebied bevond zich dan in de schoot van de vergunningen van de maatschappij.

Nadat Katanga zijn onafhankelijkheid met betrekking tot de Congorepubliek in 1960 had uitgeroepen hebben rebellen meermaals getracht zich als autoriteit te laten erkennen van Centraal Congo, toen herdoopt tot République Zaïre.

In 1978 mondden de tragische gebeurtenissen in de mijn van Kolwezi opnieuw eens te meer uit in een opstand deze keer tegen het dictatoriaal regime van Maarschalk Mobutu, geïnstalleerd op duizenden kilometers van Katanga, in het Bas-Congo, in de gewezen Leopoldstad, tot Kinshasa herdoopt.

Op zaterdag 13 mei 1978 bezetten de Katangese rebellen, gesteund door het Oostblok, de stad, toen het bijzonderste

DE POLITIEKE SPELERS

Op 10 mei 1974 kondigt President Mobutu Sese Seko het vriendschapsverdrag met België aan. Op het einde van datzelfde jaar bezoekt hij de Volksrepubliek China. Bij zijn terugkeer draagt hij een Mao vest en laat zich "burger Mobutu" noemen. De nationalisering, in 1973-1974 uitgevaardigd door President Mobutu, werden niet vergeten door België. Daarenboven wil de Belgische regering niet dat het verweten wordt een neokoloniaal politiek te voeren en aarzelt om President Mobutu te steunen door de inzet van troepen terwijl in 1977 de eerste inval in Shaba plaats grijpt.

mijnencentrum van de provincie. Zaïre vroeg hulp aan de Verenigde Staten, Frankrijk en België om de orde te herstellen. Het 2de Regiment parachutisten van het Franse Vreemdelingen legioen werd gedropt op de stad

terwijl de Belgische Para's in aantocht waren. Deze operaties werden gevoerd enerzijds door de Franse Legionnaires onder het bevel van kolonel ERULIN en door de Belgische Para's geleid door kolonel DEPOORTER. Deze hebben honderden Europeanen

gered ondergedoken in hun woningen, doch konden talrijke slachtoffers niet vermijden.

Vijf Legionairs werden tijdens deze tussenkomst gedood alsook een Belgische Para soldaat Guiseppe DIGIARO van het peloton Mortieren van het 2de Bataljon Commando, overleden aan de gevolgen van een traumatisme...!

HET FRONT NATIONAL VOOR DE BEVRIJDING VAN CONGO : FLNC

De bevelvoering wordt opgenomen door generaal Mbumba Nathaniël, oud politiecommissaris te Kolwezi en gewezen hoofd van de Katangese Gendarmerie. Het zijn de Katangese gendarmes, de zonen en de leden van de veteranenfamilies van het leger van Tshombe,

DE INNAME VAN DE STAD DOOR DE REBELLEN

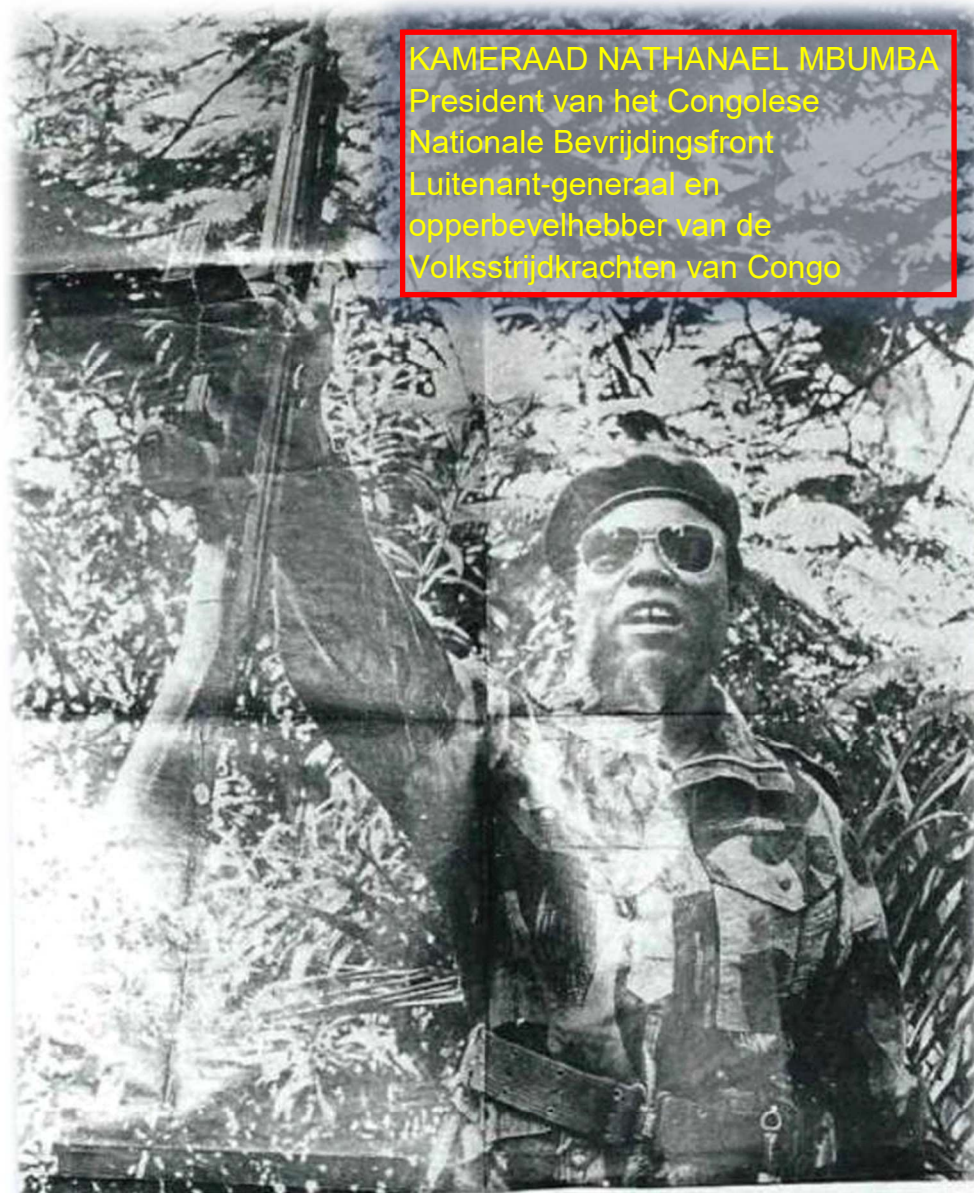
In maart 1978, ten gevolge van een samenkomst tussen Algerijnen, Angolezen en activisten van het FNLC (Nationaal Bevrijdingsfront van Congo – NGC) werden de Zaïrese Geheime Diensten geïnformeerd over een eventuele ontwrichtingsoperatie in de Shaba regio, rijk aan strategische grondstoffen.

Sedert verschillende maanden koopt de Sovjetunie alle kobalt op op de vrije markt te vinden. Deze economische informatie zal niet in rekening genomen worden door de westelijke inlichtingendiensten. De man die deze actie moet leiden is Nathaniël Mbumba. Zijn dienstplichtigen, de “Tigres” (Tijgers) worden

die het FLNC vorm geven. Ze behoren tot de Lundaetnie en waren naar Angola gevlucht bij hun soortgenoten. De onafhankelijkheidsoorlog in Angola werd o.a. geleid door het “Mouvement Populaire de libération de l’Angola” (De Volksbeweging voor de Bevrijding van Angola – VBA). Deze beweging, Lenin-marxistisch geïnspireerd, werd gesteund door de Sovjetunie en Cuba. Ze steunde het FNLC.

begeleid door Cubaanse en Oostduitse officieren.

Op 11 mei 1978 keert zich een opstand, gesteund door de landen van het Oosten, tegen de dictator Mobutu, geïnstalleerd op 1300 km van daar te Kinshasa, in de “Bas-Congo”. Een groep van ongeveer 3 tot 4000 goed gewapende Katangese rebellen, komend uit Angola, vervoerd door de 2de Cubaanse Divisie, door Zambië, neutraal land,

KAMERAAD NATHANAEL MBUMBA
President van het Congolese
Nationale Bevrijdingsfront
Luitenant-generaal en
opperbevelhebber van de
Volksstrijdkrachten van Congo

CAMARADE NATHANAEL MBUMBA
Président du Front de Libération Nationale Congolais
Lt. Général et Commandant en Chef des Forces Armées
Populaires du Congo

doch het innemen van de ontwikkelings- en lanceringsbasis van de OTRAG-raketten en satellieten, gevestigd in het noorden van Shaba.

EEN OORLOG KONDIGT ZICH AAN

De Katangese rebellen, komend uit Angola, vallen een Zaïrees garnizoen aan, maken zich meester van de stad en sluiten die af van de rest van de wereld. Drie duizend medewerkers worden gegijzeld en op elk moment bedreigd vermoord te worden. Honderden hebben hun leven verloren in gruwelijk lijden en zij

neemt de stad in waar ongeveer 3000 Europeanen leven en begaat gruweldaden. Een peloton van het Zairese leger, uitgerust met Panhard AML 60, sloot zich dan aan met de rebellen. Vanaf de 15de mei verlaten verschillende honderden rebellen de stad met gestolen voertuigen, er blijven niet meer dan 500 mannen, omkaderd door Cubanen. De meesten zijn geïnstalleerd in de buitenwijken, in Manika. Het feit dat het hoofdkwartier van het FNLC en het Cubaanse kader de stad drie dagen later hadden verlaten doet denken aan het feit dat het echte objectief niet enkel Kolwezi was

die er nog zijn danken hun bestaan aan de geweldige moed van het Vreemdelingen Legioen en de Belgische para's. Na zes oorlogsdagen waren alle overlevenden, die deel uitmaakten van fysiek de Samenwerking,

Veel Europeanen hadden zich in de jungle verscholen om aan het bloedbad te ontkomen. Daar voegden zich vluchtende rebellen bij hen: zo werden vier Franse militaire adviseurs en een groot aantal weerloze zwarte burgers vermoord.

overgebracht naar hun land. Alle bezittingen werden overgelaten aan de lokale bevolking en de huizen werden geplunderd.

Wat overblijft in ons geheugen... een onvergetelijke herinnering... Lijden en bloed...

Ze werden gered ... Doch allen, overlevenden en redders werden voor het leven gemerkt... fysiek en psychisch!

Overlevenden vertellen over de “bloederige week” te Kolwezi

Alles begon op zaterdag 13 mei. We hoorden mortiervuur en vuur van automatische wapens, daarna werd het water en de telefoon afgesloten. Na vier uren van gevechten was de stad in de handen van de rebellen. De rebellen waren meestal jongeren, omkaderd door ouderen. Doch deze waren zeer snel alle controle over hun mannen kwijt die aangevuld werden door jong

geboefte van de stad. De herovering van de luchthaven door de Zaïrese para's heeft vele mensenlevens gered want dat deed de aandacht van de rebellen verplaatsen. Het is ongelooflijk dat er een week moest gewacht worden vooraleer men ons van die wilden kwam verlossen. Ik was in Katanga tijdens de zestiger jaren, dat was lang niet zo erg als deze keer.

M. Proveli, vormer van kader te Gécamines, sedert 7 jaren in Kolwezi : de rebellen maakten

jacht op iedereen die wit was, vooral op Fransen... We dronken water uit het zwembad dat we eerst kookten, daar we bij ons gekluisterd waren. Ik zal nooit meer een voet zetten in Kolwezi.

M. Pierre Trameni, 27 jaar, bediende bij Gécamines : ik werd praktisch onmiddellijk gevangen genomen. Ze hebben ons ingeladen bij andere Europeanen en geplaatst in de door hen gecontroleerde wijken. Ik werd niet brutaal behandeld doch ik heb mensen zien vermoorden : bij sommigen werden de benen afgekapt, vijf van mijn vrienden zijn dood. De vrouw van een ingenieur, drie maanden zwanger, werd vermoord. De tussenkomst van de Para's was een zegen doch ze hadden veel eerder moeten toekomen... ik heb niets meer, enkel een zak.

EEN OVERLEVENDE GETUIGT

Jean Janssen, zoals vele overlevenden van Shaba, werkte voor de rekening van de maatschappij Gécamines ; hij was verantwoordelijk voor de vorming van zwarte beroepsbevolking bestemd voor de centrale werkplaatsen van de westelijke groep van het bedrijf, en was sedert 1967 gevestigd in Zaïre met vrouw en twee kinderen (Frédéric en Isabelle). Hij woonde in een villa in de Lumumbalaan, buiten de oude stad en tegenover het nieuwe kwartier "P2" waar behalve de Afrikaanse en Europese kaders ook een hoofdkwartier van de FAZ (Forces Armées Zaïroises) was gevestigd.

Op zaterdag 13 mei, zoals elke morgen, staat de heer Janssen om 5.30 uur op. Om zes uur, wanneer hij de poort van zijn garage open trekt, wordt zijn aandacht getrokken op een ver verwijderd machinegeweervuur. Hij gaat naar de half gepantserde poort die de omheining van zijn perceel omsluit, ontgrendelt ze en doet enkele stappen op de Lumumbalaan. Vanuit de Manikawijk klinkt kabaal, onderbroken door ontploffingen. Een ogenblik denkt hij aan een manoeuver van de FAZ. Dan beseft hij dat de autobussen van Gécamines, die normaal de zwarte arbeiders elke morgen ophalen, niet rijden.

Even voor zeven uur breekt een geweldige schietpartij los uit de richting van het vliegveld. Geen twijfel mogelijk : de Katangezen "herstellen de situatie".

De heer Janssen, zoals al zijn burens, besloot de situatie af te wachten en sloot zich in zijn woning op ; er was voor het overige niets anders te doen ; zonder wapens, zonder bescherming en zonder de mogelijkheid de mijnstad te verlaten hadden de Europeanen

enkel te hopen op een snelle uitklaring van de toestand.

Het westen van de stad viel, tijdens de morgen, in handen van aanvallers en zondag was de hele stad bezet met uitzondering van het hoofdkwartier van de "P2". Geruchten deden de ronde dat een Italiaan en drie Belgen neer geschoten waren. Gezien, sedert zaterdag, de vreselijke hoeveelheid verbrande munitie deed alles eraan om te geloven dat het over ongevallen ging, over enkele verloren kogels en niemand schatte het aantal slachtoffers zo wonderbaarlijk bescheiden. Woensdag startten drie tot vier honderd een aanval op P2. Vanuit de woning van een buurman (DEVOS) kon Jean Janssen de vordering van de rebellen naar het hoofdkwartier van de FAZ waarnemen.

Enkelen onder hen met gele of rode sjaal rond de nek gaven de anderen bevelen. Een zwarte burger, met een kleine bamboewandelstok, deed de operatie versnellen door op het achterwerk van enkele achterblijvers te slaan. Merkwaardig fenomeen : terwijl blijkbaar de aanval van de Katangezen met succes bekroond werd, zag men de daarop volgende

donderdag, vrijdag en zaterdag de vlag van de FAZ fier wapperen boven de commandopost... Op donderdag 18 mei stootte Jean Janssen zich voor de eerste maal op rebellen : twee Katangezen die een villa in de buurt (die van Lecoq) hadden geplunderd riepen naar hem over de haag. Met een blik vroeg Janssen zijn vrouw om binnen te gaan.

"Zij gaat vluchten, ik zal ze doden!" verklaarde de jongste van de plunderaars in het swahili. Janssen riep snel zijn vrouw. Met één gebaar drukte de tweede plunderaar het wapen van zijn kameraad naar onder en verbeterde de uitroep : "Nee, je mag ze niet doden, zij verwacht een baby!" en voegde eraan toe "kom hier!". Janssen groette de Katangezen beleefd en lette er goed op hen "kameraad" te noemen. Deze lieten zich geld overhandigen en, de armen reeds overladen met hetgeen ze bij Lecoq hadden gestolen, stelden ze de inboedel van de villa van Janssen uit voor later.

De wijk van de Lumumbalaan, die tot dan toe door de rebellen min of meer gespaard bleef, onderging nu een golf van "bezoeken". De angst maakte zich van de bewoners meester ; het werd onmiskenbaar dat de soldaten elk militair objectief vergetend (als er al militaire objectieven waren...) dachten enkel aan plunderen en moorden. Van uit het centrum van de stad kamen verschrikkelijke berichten. Het is met

Een overlevende

opluchting dat Jean Janssen en zijn familie, langs de radio, vernamen dat de Franse Legionairs op vrijdag zouden springen op Kolwezi. Om zestien uur hoort men het geluid van vliegtuigen. De Europeanen stormen naar hun vensters. Zaïrese C-130 en Franse Transvaal overvliegen "P2". Een Para was vastgehaakt aan de staart aan een C-130, de anderen waren gesprongen ten westen van de "cité". Meer dan ooit beangstigd, keerden de burgers terug naar hun schuilplaatsen, zo, mits alle gebrek aan comfort, vermijndend dat ze zouden worden opgemerkt door één of andere moordenaar. Zaterdag morgen, rond zeven uur, opnieuw gebrom. Deze keer parachuteerden ze nabij de "P2" wijk. Een half uur na de paradropping verschenen er voertuigen en manschappen in de laan. Het waren Belgische Para's!

Jean Janssen besluit :

Ik heb enkele ogenblikken gepraat met een commandant (commandant Van De Moortel) die me uitlegde dat hij reeds boven Stanleystad had gesprongen in 1964. Hij vroeg om snel onze valiezen te pakken en dan naar het vliegveld te komen. Langs de acht kilometer die onze villa van het vliegveld

scheidde hielden jonge rode mutsen de wacht, met de wapens de vijandelijke struiken dekkend. Hun tucht en moed gaven ons vertrouwen; zonder hen zouden we nooit gedurfd

hebben om naar het vliegveld te gaan. Wanneer we er aankwamen hielden zich andere Para's bezig met onze bagages, het draaide vlot. Onze moeilijkheden waren voorbij!

(Jean Janssen, de 12de juni 1978)

ZATERDAG 13 MEI 1978

Twee ontploffingen werden gehoord richting luchthaven, die zich op een tiental km van de stad bevindt. Zeer snel kon men machinegeweervuur en het suizen van kogels horen, gevolgd door kogels die zich in de gevels van de huizen boorden. Vlak daarna verschenen de eerste door soldaten te voet begeleide voertuigen, het waren uit Angola gekomen Katangezen. Bij het innemen van de stad zijn de rebellen begonnen met de luchthaven in te nemen, enige plaats langs waar het voor hen mogelijk zou zijn versterkingen aan te voeren. Een tiental ingegraven sterk bewapende mannen belastten zich er mee de baan naar Likasi en Lubumbashi af te snijden. Hetgeen Kolwezi van buiten af ontoegankelijk maakte. Niemand

verwachtte zich schijnbaar niet aan een zulke omvangrijke rebellenaanval. De strijd begon

De twee ontploffingen komende van de luchthaven betref de vernietiging van de Zaïrese vliegtuigen!

om zes uur 's morgens, de eerste burgers werden rond half zeven gedood. De nachtmerrie was begonnen! Van alle kanten werden vragen gesteld. De elektriciteit, de telefoon en het water werden afgesloten. De radio, de Afrikaanse radiogolven van het zuiden gaven ons de vordering van de gebeurtenissen door doch de informatie was dubbelzinnig. Het fluiten van de kogels rondom onze oren stopte niet.

communies voor de katholieke kinderen. De kinderen beseffen niet goed wat er gebeurt. Iedereen speelde "oorlogje" en de pronostieken over de winnaars gingen in een behoorlijk tempo. Ik herinner me dat mijn vader zo hard als hij kon schreeuwde "Alarm" terwijl de vliegtuigen raketten lanceerden en wij in de toiletten onder een betonnen dak vluchtten.

De Afrikaanse wijken stonden op kookpunt. Alle Zaïrezen die een buitensporige ijver hadden getoond ten dienste van het regime in Kinshasa werden voor een schijn van een volksgerecht gebracht en geëxécuteerd. Vele

ZONDAG 14 MEI 1978

Vernielde voertuigen en gesaboteerde pantservoertuigen! En zelfs "gevalstrikt"

De buitenwereld weet nog altijd niet wat er gaande is in Kolwezi, tenzij Zambia en Zuid-Afrika. Ter plaatse hebben de Europeanen het verbod gekregen het huis te verlaten. Volgens bepaalde getuigenissen begon de "jacht op de Fransen" de volgende morgen en duurde verschillende dagen. De Libanezen, die de rebellen voor Marokkanen hielden, werden ineen meer geworpen en gefusilleerd. Men weet niet of er onder hen overlevenden waren.

De eerste plunderingen beginnen. De Katangese, allemaal jongeren, eisen voedsel en alcohol. Ze werden rijkelijk bediend want die zondag om 14.15 was de dag van de

Europeanen ondergingen hetzelfde lot.

Enkel op het einde van de namiddag verkondigen de persagentschappen dat de tweede Shaba oorlog begonnen is en dat de steden Mutsapha en Kolwezi in handen zouden zijn van de strijdkrachten langs Zambia uit Angola gekomen en omkaderd door de Cubanen.

Ze laten zich "luipaarden of tijgers" noemen!? Sommige van hun klederen zijn "kleurrijk" en tonen een schildje waarop een "TIJGER" wordt weergegeven

INFO...

Deze muts van Portugese oorsprong (mogelijk Cubaanse?) komt waarschijnlijk uit de stock uitrusting ter plaatse gelaten door de Portugese soldaten uit de tijd van hun kolonies...!?

Men moet weten dat de "Katangese rebellen" uit Angola kwamen en dat dit land een oud-kolonie is van Portugal. De fluweelachtige uitrusting van het TIGRE-schildje en de vermelde muts werden ontdekt door één van de Belgische para's tijdens een doorzoeking van een inlandse hut, samen met andere uitrustingsvoorwerpen...

MAANDAG 15 MEI 1978

De toestand in Kolwezi verergert van uur tot uur. De rebellen waarbij burgers zich hebben aangesloten, steken de Europese huizen in vuur en onder het bloed. Een man die weigert de sleutels van zijn auto af te geven wordt ter plaats afgemaakt. Ze stellen zich soms tevreden met transistors of uurwerken, zelden met geld. Alle winkels werden geplunderd. Zaïrese soldaten werden gedropt en allen werden onderschept zonder de tijd gehad te hebben om tussen te komen. Het moorden gaat door zonder pauze. De

Kolwezi 1978

In dit huis werden 28 lichamen gevonden, mannen, vrouwen en kinderen door elkaar.

Zairese luchtmacht grijpt nog feller in door vooral hun krijgsmakkers te bombarderen zonder twijfel door gebrek aan ervaring.

In Brussel, in de politieke kringen is men nog steeds aan 't overwegen... Over geen enkele duidelijke informatie beschikkend over de Belgische landgenoten, durft niemand nog een tussenkomst oproepen in dezelfde stijl zoals in 1964. In Parijs daarentegen blijkt dat men reeds een meer gedetailleerde kijk heft op de gebeurtenissen van het weekeinde. De Zuid-Afrikaanse radio bleef informatie uitzenden die compleet tegenstrijdig was van het ene naar het andere uur.

DINSDAG 16 MEI 1978

In de straten van Kolwezi, omgevormd tot stortplaats, beginnen enkele lijken te rotten in de zon. Vuurschoten breken uit als zwaar gewerschut. De Europeanen die in staat waren een radiotoestel te behouden blijven dag en nacht luisteren naar wereldwijde uitzendingen. Aan van alles begint men een gemis te hebben en zonder de

toewijding van hun boys zouden vele families een gebrek hebben aan alles. De Europeanen worden met geweld uit hun huizen gehaald en naar het algemeen hoofdkwartier van de rebellen gebracht voor identiteitscontrole. Sommigen kunnen er niet aan uit. Anderen die door het gerecht van de bezetters werden veroordeeld ontsnaptten ter nauwernood aan de executiepaal doordat ze swahili kenden. Alle Europeanen moeten geëxecuteerd worden voor dat de Katangezen zich terugplooiën en alle installaties van Gecamines moeten vernietigd worden.

De slachtoffers in de Europese wijk

REDDING TE KOLWEZI

Frankrijk besliste om militairen te sturen de vreemde landgenoten te evacueren. Het 2de REP te Calvi wordt geconsigneerd doch officieel weigert men alle commentaar. Een deel van de burgers wordt gegroepeerd in het Lyceum Johannes XXIII, anderen op het "P2" (Nieuwe Europese wijk). De Motel IMPALA, waar vijf Franse militairen logeerden, wordt van boven tot onder doorzocht, en ze worden meegenomen... we zullen hen niet meer terug zien....!?

Op vraag van hun regeringen komen de militaire commandanten tussen....!

Voor België, Kolonel BLUME, commandant 15de Transportwing en Kolonel DEPOORTER, commandant van Regiment Para-Commando.

Voor Frankrijk, Kolonel ERULIN, commandant 2de Regiment Vreemdelingen Parachutisten.

Voor Zaïre, Majoor MAHELE, commandant 311ste Bataljon Parachutisten (F.A.Z.).

Eens te meer een politieke tekortkoming...?

Op 19 mei 1978, in de namiddag, stijgen de Belgische Para's, na ± 25 uren vlucht vanuit België, uit het vliegtuig in Kamina. Ten gevolge van politieke druk van Frankrijk op bepaalde

Afrikaanse landen, worden de Belgische vliegtuigen geweigerd om over hun grondgebied te vliegen...

Zodoende wegens het verbod in rechte lijn te vliegen werden ze gedwongen "een bocht" te maken ten westen van het Afrikaanse contingent... hetgeen verklaart dat de Belgische Para's slechts zaterdag de 20ste mei

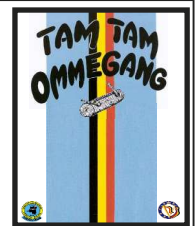
toekwamen i.p.v. vrijdag de 19de. Wat er ook van zij, waren de 20ste, voor dageraad, onze Belgische Para's wel degelijk daar om te springen boven Kolwezi, doch ondanks hen werden ze te kijk gesteld om bij dageraad opnieuw hun parachutes om te gorden!

— Word vervolgd... —

ERRATUM TTO 208

Les versions téléchargeables sur notre site sont adaptées. / De versies die op onze website te downloaden zijn, zijn bewerkt.

Page / Bladzijde 2 (Sommaire / Inhoudstafel)

- 11** Nouvelles de nos Membres / Nieuws van onze Leden (au lieu de / i.v.m. "33")
- 12** IN MEMORIAM Compagnon Gaston DUJARDIN (au lieu de / i.v.m. "31")
- 15** « L'opération Dragon Rouge » / "De operatie Rode Draak"- LEAVENWORTH PAPERS (au lieu de / i.v.m. "23")
- 23** Invitation Assemblé Générale 2026 (au lieu de / i.v.m. "21")
- 25** Formulaire d'inscription Assemblée Générale 2026 (au lieu de / i.v.m. "20")
- 26** Inschrijvingsformulier Algemene Vergadering 2026 (au lieu de / i.v.m. "19")
- 27** Uitnodiging Algemene Vergadering 2026 (au lieu de / i.v.m. "17")
- 29** Agenda 2026 des / van de Compagnons (au lieu de / i.v.m. "11")
- 30** « La Guerre de Corée » / "De Koreaanse Oorlog" (au lieu de / i.v.m. "35")
- 38** ERRATUM TTO 207 (au lieu de / i.v.m. "40")
- 39** Invitation et formulaire d'inscription 10e BBQ Ommegang + CCTM (manquant / ontbrekend)
- 40** Uitnodiging en inschrijvingsformulier 10de BBQ Ommegang + CCTM (manquant / ontbrekend)

Page / Bladzijde 11 (Nouvelles de nos membres / Nieuws van onze leden)

- Nouveau membre / Nieuw lid : Clément TAHIR
Parrains / Peters : + Compagnon Dominique HOOGHE (manquant / ontbrekend)
- Modification / Wijziging : Jean-Paul COJA
Renseignement / Inlichting : + 11300 SAINT-MARTIN-DE-VILLEREGLAN (France)
(manquant / ontbrekend)
- TTO retourné à l'expéditeur / terug naar afzender : Raymond VAN CALSTER
Remarque / Opmerking : "ontvangt niet / niet meer op het aangegeven adres" (manquant / ontbrekend)

Page / Bladzijde 38 (La Guerre de Corée / De Koreaanse Oorlog)

- Texte en français / Franse tekst - Dernier / Laatste § - Dernière ligne / Laatste lijn :
« [...] pas à prendre cette position ». (au lieu de / i.v.m. "ô")

Compagnon Freddy Vander Linden
Redacteur Tam Tam Ommegang

RUST

Gaston Francson herinnert zich: "We verlieten die stelling op mijn verjaardag, 13 oktober. Daarna betrokken we afwisselend blokkerings- en rustposities (tweede lijn). De dagen gingen voorbij met patrouilles, hinderlagen en blokkeringsposities."

Halverwege oktober wordt het bataljon toegevoegd aan de 1ste Amerikaanse cavaleriedivisie. Men betreft stellingen aan het front in de buurt van Chokko-Ri.

Léon Jouhau, oud-gedeporteerde en Frans vakbondsman krijgt de Nobelprijs. In België is er op 17 oktober een aanslag door een uit Korea teruggekeerde militair tegen het hoofdkwartier van de Belgische communistische partij. Dit levert een aantal weinig gunstig artikels op in de Belgische pers.

Op 25 oktober zijn er nieuwe wapenstilstandsonderhandelingen in Panmumjom.

De versterkingen blijven komen en er zijn regelmatig aflossingen.

"In de haven van Pusan speelde er een Amerikaanse militaire muziekkapel. Zo werd elk nieuw schip aan de kade ontvangen. Er was een enorme chaos in de haven, er was een massa materiaal, schepen kwamen aan en vertrokken, de kades waren smerig.

LE REPOS

« Nous avons quitté cette position le jour de mon anniversaire, le 13 octobre, et nous sommes passés de positions de repos en blocking (seconde ligne) et vice-versa. La vie se déroule alors entre patrouilles, embuscades et position de repos », se souvient Gaston Francson.

À partir de la mi-oktobre, le bataillon est rattaché à la 1ère Division de cavalerie américaine et occupe des positions sur la ligne de front dans les environs de Chokko-Ri.

Le prix Nobel est attribué à Léon Jouhau, syndicaliste français, ancien déporté et, en Belgique, un attentat perpétré contre le quartier général du parti communiste à Bruxelles le 17 octobre par un militaire rapatrié de Corée relance, dans la presse belge, la publication d'articles peu favorables.

Le 25, de nouvelles négociations d'armistice débutent à Panmumjom.

Les renforts continuent à arriver et les relèves se font régulièrement.

« Quand nous sommes arrivés dans le port de Pusan, il y avait une fanfare américaine qui jouait. C'était des militaires qui marchaient le long du quai pour accueillir les navires qui arrivaient. Il régnait un tel chaos dans le port. Tout ce matériel, ces bateaux qui arrivaient et qui repartaient, la saleté sur les quais.

Het was zeer indrukwekkend. We trokken in volle winter in open vrachtwagens naar een doorgangskamp buiten Pusan. We verbleven in tenten met twee kachels want het was bitter koud buiten. De toiletten (een put in de buitenlucht)

lagen bij de prikkeldraad rond het kamp. Hier waren er steeds jonge en oude bedelaars die om eten en sigaretten vroegen. Je moest dus naar het toilet met een kijkend publiek. De eerste keer is

dat moeilijk maar de natuur roept en je moet wel" herinnert George Pieters zich.

Florent Vermeulen vertelt: "Op 7 november nam ik een vliegtuig voor Tokio via de Verenigde Staten. Van daar vertrokken we naar Sassebo en vervolgens naar Pusan per schip.

In Pusan werden we overgebracht naar een Amerikaans kamp en namen we een trein naar het B echelon. Hier werden we verdeeld in twee pelotons: een Franstalig en een Nederlandstalig. We kregen onze uitrusting en onze wapens.

Op 22 november trokken we met luitenant Gailly als gids door de rijstvelden. We moesten door een mijnenveld. Een zekere Rotsaert liep hier op een antitank mijn. Dit was voor iedereen een schok. Wij waren immers nog bij het B echelon en we wisten niet juist waar de frontlijn was.

Enkele dagen later waren we aan het front bij Kojja-Kol in de compagnie 'Zware Wapens' als

Cela m'a beaucoup impressionné. Nous avons alors embarqué dans des camions ouverts, en plein hiver, pour être emmené vers le camp de transit situé à l'extérieur de Pusan. Nous logions dans des tentes équipées de deux

poêles, car il faisait très froid dehors. Les toilettes, qui étaient en fait un trou à ciel ouvert, étaient situées à une dizaine de mètres des barbelés d'enceintes du camp derrière lesquels se trouvaient en permanence des jeunes et des adultes qui mendiaient un peu de nourriture et des cigarettes. Vous deviez vous soulager devant tous ces yeux qui vous regardent. La première fois, on hésite, mais par après, la nature reprend

ses droits et vous ne pouvez pas la retenir », explique George Pieters.

« Le 7 novembre, j'ai pris l'avion pour Tokyo via les États-Unis. De là, nous sommes partis vers Sassebo et ensuite vers Pusan en bateau.

Arrivés à Pusan, nous sommes transférés dans un camp américain et embarquons dans un train pour rejoindre l'échelon B où nous avons logé. Nous sommes séparés en deux pelotons : un francophone et un néerlandophone. Nous recevons un équipement de combat et notre armement.

Le 22 novembre, nous effectuons une marche à travers les rizières, guidés par un des lieutenants Gailly et nous passons dans un champ de mines. C'est là que le dénommé Rotsaert a sauté sur une mine antichar. Nous avons tous été choqués car nous nous trouvions toujours à l'échelon B et ne savions pas exactement où se trouvait le front.

Quelques jours après, nous avons rejoint le front, situé à Kojja-Kol, dans la compagnie

pioniers. Tussen wachtbeurten en patrouilles overdag en 's nacht organiseerde het leven zich met moeite. Het begon koud te worden en ons materiaal was nog niet aangepast. Op dat moment begon de stellingoorlog.

De loopgraven en de bunkers waren nog niet helemaal klaar.

Met mijn team zaten we in een loopgracht met een tentzeil als bescherming.

Ik heb een tijdje in een Chinese bunker verbleven. Het was eerder een hol. Het was een gat in de grond van ongeveer twee meter op drie en 80 centimeter diep."

Louis Jamar herinnert zich: "Als deel van de tweede versterking verliet ik België aan

boord van de Mac Roe. Het schip vertrok op 21 juli 1951 en kwam op 25 augustus in de baai van Pusan aan. We gingen met landingsboten naar Inchon. We werden direct ingelijfd no onze opleiding. Met uitzondering van enkele officieren en onderofficieren waren we allemaal groentjes.

De eerste keer gingen we naar Koja-Kol. We waren op een berg die we de Pelé berg noemden. Het was een oude Chinese stelling die met napalm gebombardeerd was. Later trokken we naar een heuveltop die we 'Beans' noemden. Ik was toen fuselier. Van die positie stuurden we vooral patrouilles uit.

Armes Lourdes comme pionniers. Et, entre tours de garde et patrouilles de jour et de nuit, la vie s'organise difficilement. Il commence à faire froid et l'équipement n'est pas encore adapté. À l'époque, c'était le début de la guerre de position.

Nous commençons à nous installer et les tranchées et les bunkers n'étaient pas encore bien établis.

Ainsi, avec mon équipe, nous étions dans une tranchée avec une toile de tente au-dessus de nous qui nous servait d'abri.

J'ai logé pendant quelque temps dans un bunker qui avait été construit par les Chinois. C'était plus une tanière en fait. Il s'agissait d'un trou de deux mètres sur trois environ et d'une hauteur de 80 centimètres », se rappelle Florent Vermeulen.

Louis Jamar se souvient : « Faisant partie du second renfort, j'ai quitté la Belgique à bord du Mac Rae, un bateau parti le 21 juillet 1951 et arrivé dans la baie de Pusan le 25

août. Nous avons débarqué dans des péniches à Inchon. Nous sommes directement incorporés après avoir suivi un entraînement. Nous étions tous des bleus à part quelques sous-officiers et officiers qui étaient des anciens.

La première fois que j'y suis allé, nous sommes montés à Koja-Kol. Nous étions sur un mont que nous appelions le mont Pelé, une ancienne position chinoise qui avait été bombardée au napalm et ensuite nous sommes redescendus ô Koja-Kol pour y occuper un piton qu'on appelait Beans. À l'époque j'étais fusilier. Sur cette position, nous effectuions surtout des patrouilles.

Ik herinner me Kerst 1951. We waren op patrouille naar een heuvelrug die door de Chinezen bezet was en waar we een boom met geschenken vonden. We dachten eerst dat dit boobytraps waren maar dit was niet zo. Er waren zakdoeken en pakjes. Op de grond was er een grote doos in karton waarop 'mailbox' (brievenbus) stond. Er zat hier een brief in die we naar liet hoofdkwartier gebracht hebben. We waren opgetogen en kregen dan een bevel om terug te keren naar de basis"

Je me souviens de la Noël en 1951. Nous étions partis en patrouille vers un piton occupé par les Chinois et nous avons trouvé sur un arbre des cadeaux. Nous avons d'abord pensé qu'il s'agissait de pièges à mines, mais ce n'était pas le cas. Sur cet arbre, il y avait des mouchoirs et des colis. Sur le sol une grande boîte en carton sur laquelle il était inscrit "mail box". Dedans, il y avait une lettre que nous avons remise au PC. Nous étions euphoriques et nous avons reçu l'ordre de revenir à la base ».

Florent Vermeulen denkt eveneens terug aan deze periode: "We hebben Kerst gevierd op deze posities en keerden pas een of twee dagen voor Nieuwjaar. We kregen toen drie weken of een maand rust in een tentenkamp en gingen dan terug naar het front, naar een positie die links van de vorige lag. We werden gesteund

door enkele tanks. We bleven hier tot eind januari, begin februari 1952.

Hier verloren we luitenant

Miserez toen hij op een houten mijn trapte tijdens een verkenning voor een patrouille. Hierna was er terug een rustperiode waarin we op anti-guerrilla patrouilles trokken. We moesten de dorpen controleren die ontvolkt waren. Alle burgers moesten de dorpen in een zone van 30 mijl van het front verlaten. Er bleef altijd wel iemand, meestal oudere mensen, in hun dorp. We moesten ze doen vertrekken. Men had die maatregel getroffen om de infiltratie van Noord-Koreanen tegen te gaan. Anders konden ze burgerkleren aandoen en onze linies infiltreren.

Rustperiode in Changgo-Ri. Dit was een kalme periode van ongeveer twee maanden met

Florent Vermeulen se replonge également dans cette époque : « Nous avons encore passé Noël sur ces positions et nous sommes redescendus la veille ou l'avant-veille du Nouvel An. Nous avons passé trois semaines ou un mois de repos sous tente et nous sommes remontés au front sur les mêmes

positions mais cette fois, sur la gauche de celles-ci. Nous avons le soutien de quelques chars. Nous allons occuper cette position jusque fin janvier, début février 1952.

C'est là que le lieutenant Miserez perdra la vie en

sautant sur une mine en bois lors d'une reconnaissance pour une voie de sortie de patrouille. Ensuite, nous sommes partis en repos et nous effectuons des patrouilles anti-guérilla. Nous devons contrôler les villages qui étaient décivilisés, c'est-à-dire qui se trouvaient dans une zone de 30 miles près du front et dans lesquels il ne pouvait plus y avoir un seul civil. Bien sûr, il y avait toujours des habitants qui restaient dans leur village, surtout les vieux, mais nous devons les faire partir. Cette mesure avait été prise afin d'éviter les infiltrations de Nord-Coréens qui auraient pu mettre des vêtements civils et s'infiltrer dans les lignes.

Repos régimentaire à Changgo-Ri. Période plus calme d'environ deux mois, où on

oefeningen, sport en zo. Er was zelfs een zwembad nadat we een dam in de rivier geplaatst hadden. Dit zat echter vlug vol met waterslangen omdat het water stilstond en warm werd. Er was ook een bar/mess voor alle rangen.

Ik keerde in juli terug via dezelfde route als in de heenreis. Toen ik van het vliegtuig stapte vroeg ik me af wat ik in feite in België zou doen. Ik besloot toen om terug te keren wat gemakkelijk zou zijn omdat ik voor drie jaar getekend had. Ik was met moeite uitgestapt toen men me vroeg naar welke eenheid ik wou. Nadat ik de opleiding opnieuw gevolgd had, nam ik opnieuw het vliegtuig maar dit keer via het Midden Oosten.”

Eind 1951 telde het bataljon 701 vrijwilligers en had al 237 man verloren. 32 onder hen waren gesneuveld. Het bataljon werd vermeld op het Legerdagorder voor de operaties op de Imjin (Koninklijk Besluit 447 van 4 januari 1952).

Dit was het eerste semester van 1952. In mei is er een opstand van de communistische gevangenen op het eiland van Koje. Men weet dat er tussen die 150.000 gevangenen “vrijwilligers” waren. Deze lieten zich gevangen nemen om binnen het kamp een opstand te organiseren. Deze opstand is nuttig voor de Sovjet-onderhandelaars. Ze kunnen nu zeggen dat de Amerikanen zonder reden gevangenen neerschoten.

organise en plus des exercices, des séances de sport et autres. Nous créons une piscine au moyen d'un barrage sur la rivière qui sera vite infestée de serpents d'eau vu le peu de mobilité de l'eau et le réchauffement. Nous avons même construit un bar qui servait également de mess pour chaque catégorie.

Moi, je rentre en juillet via le même chemin qu'à l'aller. En descendant de l'avion, je me suis demandé ce que je faisais en Belgique et j'ai demandé à y retourner, ce qui se fera assez facilement vu que j'avais signé un engagement de trois ans. Je n'étais pas encore descendu de l'avion que l'on me demandait déjà quelle affectation je voulais. Le 18 novembre 1952 précisément, après avoir refait toute l'instruction, je repars en avion, mais cette fois via le Moyen-Orient ».

**Noord-Koreaans
gevangenenkamp
op het eiland Koje**

**Camp de
prisonniers
nord-coréens sur
l'île de Koje**

À la fin de cette année 1951, le bataillon compte dans ses effectifs 701 volontaires et a déjà perdu 237 hommes, dont 32 morts au combat. Le bataillon est cité à l'ordre du jour de l'Armée pour les opérations de l'Imjin (Arrêté Royal 447 du 4 janvier 1952).

Ainsi se passe le premier semestre de 1952. En mai, les prisonniers communistes retenus sur l'île de Koje se révoltent. Il faut dire que l'on compte parmi les 150.000 prisonniers des « volontaires » qui

se sont laissés prendre afin d'organiser la résistance au sein des camps. Cette rébellion profite aux négociateurs soviétiques qui reprochent aux Américains d'avoir abattu des prisonniers inutilement.

KOJAK-KOL

Begin juli gaat het bataljon terug naar het front en neemt het stellingen in bij Kojak-Kol. Er zijn patrouilles in het No Man's land om gevangenen te nemen. De stellingen worden regelmatig gebombardeerd door de Chinese artillerie wat verliezen meebrengt.

Op 7 juli sterft luitenant Jean-Marie Jonet tijdens de patrouille. Op het einde van de maand, wanneer Argentinië Eva Peron betreurt, wordt het bataljon afgelost door een Griekse eenheid.

Half augustus lost het bataljon het 3de bataljon van het 65ste Regiment van de 1ste Zuid-Koreaanse divisie af. Ze betrekken zeer vooruitgeschoven posities op de Yokkok rivier. Deze zijn blootgesteld aan artillerievuur. Hoewel er geen gevechten zijn verliest het bataljon vijf vrijwilligers in de maand augustus.

Gedurende het hele jaar 1952 toont de pers en de Belgische publieke opinie absoluut geen belangstelling voor het bataljon.

Op 12 september valt een patrouille in een hinderlaag. Er zijn zeven gewonden en twee vermisten. Deze dagen de volgende dag op. Op 26 september opent de vijand het vuur op een observatiepost van A compagnie met vijf gewonden en een dode als gevolg. Onder hen is de Luxemburgse sergeant Robert Mores.

Kojak-Kol, Juli 1952, P.C. bunker 802. Kpt Loquet, Cmd B cie en Olt Bonnevie

Kojak-Kol, juillet 1952, C.P. bunker 802. Cpt Loquet Cmd Cie B et Sgt Bonnevi

KOJAK-KOL

Début juillet, le bataillon remonte en ligne et occupe des positions à Kojak-Kol. Il y effectue des patrouilles dans le No Man's land afin de faire des prisonniers. Les positions sont régulièrement bombardées par l'artillerie chinoise occasionnant des pertes.

Le 7 juillet, le lieutenant Jean-Marie Jonet perd la vie lors d'une patrouille. À la fin du mois, alors que l'Argentine pleure Eva Peron, le bataillon est relevé par une unité grecque.

À la mi-août, le bataillon relève le 3ème bataillon du 65ème Régiment de la 1ère Division sud-coréenne et occupe des positions très avancées et exposées aux tirs de l'artillerie près de la rivière Yokkok. Alors qu'il n'y a pas de combats, le bataillon perd cinq volontaires au cours de ce seul mois d'août.

Constante pour cette année 52, la presse et l'opinion publique belge semblent se désintéresser complètement du bataillon.

Le 12 septembre, une patrouille est prise dans une embuscade. On dénombre sept blessés et deux disparus qui rejoignent leurs lignes le lendemain. Le 26, un poste d'observation de la compagnie A est pris sous le feu de l'ennemi. Cinq blessés et un mort dont le sergent luxembourgeois Robert Mores.

In de nacht van 26 op 27 september neemt het bataljon samen met andere VN-eenheden deel aan operatie "Mariette". Dit gaat echter slecht aflopen. Deze operatie wou de frontlijn rechte trekken en heuvel 171 bezetten als voorbereiding voor een aanval op heuvel 199.

Op het ogenblik dat de drie aanvallende pelotons klaar staan, valt de vijand in grote getale aan. De verbindingslijnen met de rest van het bataljon worden verbroken. Negen vrijwilligers sneuvelen en er zijn 26 gewonden. Twee Amerikanen en drie Koreanen sneuvelen eveneens.

Na deze aanval gaat het bataljon naar een rustpositie bij Munam-Li. Eind oktober zit het bataljon op een verdedigingslinie tussen "White Horse" en de "ijzeren driehoek". Per dag zijn er gemiddeld 50 artillerie-inslagen. Het bataljon telt nu 46 officieren, 161 onderofficieren en 552 korporalen en soldaten. Er zijn 39 zieke en gewonde vrijwilligers.

De hellingen van White Horse Hill

Les pentes de White Horse Hill

Op 4 november wordt Eisenhower president van de Verenigde Staten.

Op 2 december bezoekt hij de soldaten in Korea om de situatie ter plaatse te leren kennen.

Vanaf 30 november start Frankrijk dank zij Amerikaanse financiële steun een groot offensief in Indochina.

Op 14 december betogen 4.000 communistische gevangenen die op het eiland Pnogam opgesloten zitten. De kampcommandant laat het vuur openen. Er zijn 84 doden.

Au cours de la nuit du 26 au 27 septembre, le bataillon, en collaboration avec d'autres unités de l'ONU, prend part à l'opération « Mariette » qui va se révéler désastreuse. Cette opération ayant pour objectif de rectifier la ligne de front et d'occuper la colline 171, et de préparer l'attaque de la colline 199.

Au moment où les trois pelotons d'assaut prennent leur position, l'ennemi lance une attaque avec des moyens largement supérieurs. Les lignes de liaison avec le bataillon sont coupées. Cette opération coûtera la vie à neuf volontaires et 26 seront blessés. Deux soldats américains et trois Coréens perdent également la vie.

Suite à cette attaque, le bataillon est placé en seconde ligne en position de repos à Munam-Li. Fin octobre, le bataillon occupe une ligne de défense située entre « White Horse » et le « triangle de fer ». Il reçoit en moyenne 50 grenades d'artillerie par jour. L'effectif du bataillon est composé de 46 officiers, 161 sous-officiers et 552 caporaux et soldats. 39 volontaires sont indisponibles pour cause de maladie ou de blessures.

Le 4 novembre, Eisenhower est élu président des États-Unis.

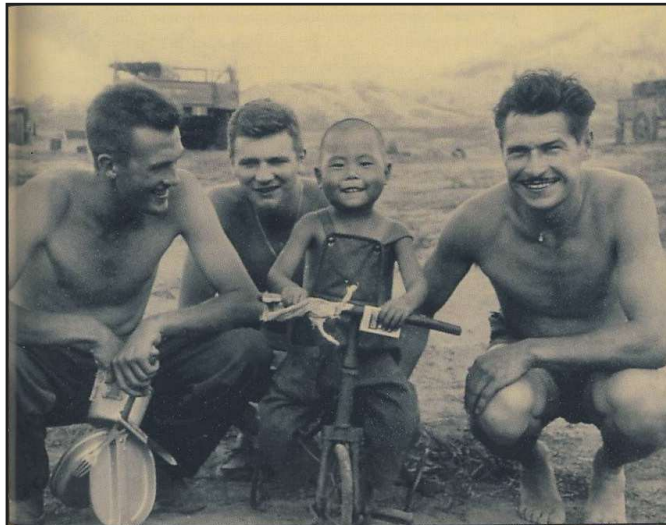
Le 2 décembre, il visite les troupes en Corée afin de se rendre compte de la situation sur le terrain.

La France, après avoir reçu une aide financière des USA, lance le 30 novembre une vaste offensive en Indochine.

Le 14 décembre, 4.000 prisonniers communistes, incarcérés sur l'île de Pnogam, organisent une manifestation. Le commandant du camp ordonne d'ouvrir le feu. Il y a 84 tués.

DE VERLOVEN

Sinds kort kunnen de Vrijwilligers af en toe vijf dagen verlof krijgen. Zo kunnen ze in Japan de actieve frontdienst vergeten. Drank, slaap en fuiven zijn broodnodig voor de manschappen vooraleer ze terug naar het front gaan waar ze met dood en verwoesting geconfronteerd worden.

LES CONGÉS

Depuis peu, les Volontaires bénéficient de temps à autre d'un congé de cinq jours qui leur permet d'oublier le front. Ils partent alors vers le Japon où ils peuvent profiter de cette pause. Boissons, sommeil et fêtes sont au programme pour ces hommes qui en ont bien besoin avant de remonter vers le front et de côtoyer la mort et la désolation.

CHATKOL

Eind 1952 trekt het bataljon naar het front bij Chatkol om daar de Turkse brigade af te lossen. Het bataljon verliest nog 11 man, drie doden en acht gewonden.

Louis Jamar vertelt: *“Ik vertrok op 8 december 1952 met het vliegtuig naar Tokio. Van daar namen we een schip naar Pusan. We gingen dan per trein naar het bataljon waar we een nieuwe uitrusting kregen.*

We trokken naar het front bij White Horse. Er waren overal lijken. Ik was bij de mg-sectie van het eerste peloton van A compagnie. Ik had een punt 30 mitrailleur. Die compagnie zat op een voorpost op ongeveer 200 meter voor de linies. We lagen op drie heuveltoppen die we de 'drie zusters' noemden. De onze noemde Suzanne. De Chinezen tegenover ons stuurden muziek en propaganda langs luidsprekers. Dat was interessant want het

CHATKOL

L'année 1952 s'achève alors que le bataillon se prépare à remonter en ligne près de Chatkol afin de relever la brigade turque. Le bataillon perd encore 11 hommes. Trois morts et huit blessés.

« Je suis reparti le 8 décembre 1952 », commence Louis Jamar, « par avion jusqu'à Tokyo et de là nous avons fait la traversée par bateau jusqu'à Pusan. Nous avons rejoint notre bataillon par train où nous avons été rééquipés.

Ensuite, nous sommes remontés en ligne sur White Horse. Il y avait des cadavres partout. J'ai été affecté au premier peloton de la compagnie A à la section mimi. J'avais une mitrailleuse point 30. La compagnie A était en avant-poste à plus ou moins 200 mètres des lignes et nous étions déployés sur trois pitons que l'on appelait les "trois sœurs". Le nôtre s'appelait Suzanne. Les Chinois qui étaient en face, nous envoyaient de la musique et des messages de propagande au moyen de

verhinderde ons om in slaap te vallen toen we van wacht waren.

Op een dag vroeg de luitenant me om samen met Koreaanse burgerhelpers de bevoorrading te verzorgen. Je moest dan de heuvel afdalen en hem opnieuw beklimmen. We vertrokken met de bevoorrading. Op de tweede heuvel hoorden we iemand schreeuwen. Het was een Koreaan van ons bataljon die aan het verbranden was in zijn schuttersput. Het was bitter koud en we gebruikten napalm of brandstof in lege munitiedozen om ons te verwarmen. Waarschijnlijk was zijn doos kapot. Hij is nadien gestorven.

We keerden dan terug naar onze positie toen we mortiervuur kregen. Als ze je positie wisten, moet je absoluut blijven bewegen. Een van de Koreanen sloeg in paniek. Ik nam toen mijn pistool en bedreigde hem. Ik zou nooit geschoten hebben maar hij moest in beweging blijven want anders waren we allemaal dood. De sukkel gehoorzaamde maar aan het einde van de prikkeldraad gekomen, werd hij gedood door een mortierinslag. We hebben tot 's avonds moeten wachten om het lichaam en de K-rantsoenen die hij droeg te kunnen recupereren."

Raymond Behr vertelt:
"De Amerikanen noemden de positie van Chatkol Boomerang omwille van zijn vorm. Ze lag tegenover de Noord-Koreaanse

haut-parleurs. Cela nous intéressait car quand nous étions de garde, ça nous empêchait de dormir.

Un jour, le lieutenant me demande de partir au ravitaillement avec les civils coréens qui nous aidaient dans cette tâche. Il fallait redescendre le piton et puis le remonter. Nous sommes partis avec les ravitailleurs et en arrivant sur le deuxième piton, nous entendons quelqu'un hurler. C'était un Coréen qui faisait partie du bataillon belge qui était en train de brûler dans son trou. Il faisait très froid et on utilisait soit le napalm soit l'essence que nous mettions dans des boîtes de cartouches récupérées pour se chauffer. Probablement que la boîte qu'il avait utilisée était piégée. Il en est mort.

Nous sommes repartis vers notre position et en rentrant, nous avons été pris par un tir de mortier. Étant repérés, il fallait absolument bouger. Un des Coréens a été pris de panique. J'ai alors sorti mon pistolet et je l'ai menacé. Je n'aurais jamais tiré mais il fallait le faire bouger

sinon nous serions morts.

Le malheureux s'est exécuté mais en arrivant aux pieds des barbelés, il a été touché par un obus de mortier et il en est mort. Nous avons dû attendre le soir pour pouvoir récupérer sa dépouille et les rations K qu'il avait encore sur le dos ».

Raymond Behr témoigne : « Les Américains appelaient la position Chatkol la position Boomerang en raison de sa forme. Elle se trouve en face de Papa-San, une

positie Papa-San. Deze was in de berg ingegraven en werd nooit door de Amerikaanse troepen ingenomen. Zelfs toen ze optrokken naar de Chinese grens bleef deze berg in handen van de Noord-Koreanen.

We waren met de compagnie 'Zware Wapens' een beetje lager in de vallei. Ik was een jonge sergeant van 18 jaar en de benjamin van de compagnie. Ik zat in mijn stelling toen een andere sergeant gedood werd door een granaat. Hij stierf juist naast mij. Ik denk er vandaag nog aan. Waar was ik terecht gekomen? Dat was de ergste dag van mijn verblijf in Korea"

George Pieters herinnert zich: *"Mijn eerste gevecht had plaats twee dagen nadat ik aan het front kwam. Er waren veel nachtelijke explosies. Je hoorde steeds schreeuwen en het geluid van het gevecht weerklinken. Je kon het buskruit ruiken. Ik had geen ervaring maar ik was die nacht toch niet bang. Die reactie kwam pas enkele dagen later. De nacht van de aanval sneuvelde een vriend van mij die uit mijn dorp kwam. Er was niemand om me te helpen of om me aan te moedigen.*

Indien er nu iets gebeurt bij Defensie krijgen de slachtoffers direct hulp. Toen was er niets hoewel de pelotonchef en de adjudant wisten dat we allebei van Hoeilaart waren. Ik kreeg zelfs geen vriendelijk woord. In die tijd was er niets."

René Detilloux gaat verder: *"Ik trad op als scherpschutter en ik had een infraroodkijker. Ik*

position nord-coréenne creusée dans la montagne qui ne sera jamais occupée par les troupes américaines. Même lorsqu'ils ont progressé vers la frontière chinoise, cette montagne est restée tenue par les Nord-Coréens.

Nous étions avec la compagnie Armes Lourdes un peu plus bas dans la vallée. J'étais un jeune sergent, âgé de 18 ans et le benjamin de la compagnie. J'étais assis dans ma position lorsqu'un autre sergent a été tué par une grenade. Il est mort juste à côté de moi et je m'en rappelle encore aujourd'hui. Où étais-je tombé ? Ce fut sans doute la pire journée de mon séjour en Corée ».

George Pieters se souvient : *« Mon premier jour de combat a eu lieu deux jours après mon arrivée au front. Il y avait beaucoup d'explosions nocturnes. Il y avait encore ces cris, le bruit des combats et l'odeur de la poudre à canon. Cette nuit-là, malgré mon inexpérience, je n'ai pas eu peur. La réaction ne viendra que quelques jours plus tard. La nuit de l'attaque, mon copain qui habitait le même village que moi a été tué. Il n'y a eu personne pour m'aider ou m'encourager.*

Aujourd'hui, si quelque chose se passe au sein de la Défense, les victimes reçoivent une aide immédiate. Mais là-bas, il n'y avait rien alors que le Chef de peloton et son adjoint savaient que nous étions tous les deux de Hoeilaart. Je n'ai même pas eu un mot de soutien. À l'époque, il n'y avait rien ».

René Detilloux enchaîne : *« J'agissais comme tireur d'élite et je possédais un viseur*

was dan ook vaak in de luisterposten. Een keer zag ik iemand die verdwaald leek. Hij leek eerder op een Amerikaan dan op een Chinees. Ik trok zijn aandacht door te fluiten en ik kon hem door het mijnenveld loodsen zodat hij terug naar zijn eenheid kon.

Een andere keer toen ik van wacht terugkeerde, zag ik een vliegtuig in moeilijkheden. Het was het vliegtuig van kapitein Pierre Gailly. Ik zag een rookpluim wanneer het vliegtuig geraakt werd en dan zag ik het neerstorten achter een heuvel die juist voor mijn eenheid lag. Vanuit onze positie konden we niets doen. We hebben nog een ogenblik schoten gehoord uit die richting waarna we niets meer hoorden."

Marcel Chanet kwam begin oktober 1952 in Korea aan. Hij ging per trein naar het front en vertelt: "’s Nachts waren we om de twee uur van wacht. Overdag konden we slapen tot de middag, in de namiddag hielden we ons bezig of ruimden we op. We hadden niet veel tijd om anderen te ontmoeten. Per sectie hadden we een jerrycan water om ons te wassen. Een keer per maand kregen we indien mogelijk een douche.

Het bataljon lag gedurende de winter op de White Horse positie. Die positie lag vol lijken. Het was zeer moeilijk om loopgraven te maken. We bleven daar een maand. Met het nieuwe jaar kwamen we uit de lijn voor een rustperiode die echter niet lang duurde.

infrarouge. Je me trouvais donc souvent dans les postes d'écoute. Un jour, j'aperçois une personne qui semblait égarée. Elle ressemblait plus à un Américain qu'à un Chinois. J'ai attiré son attention en sifflant et j'ai pu le guider à travers le champ de mines pour qu'il puisse rejoindre son unité.

Une autre fois, alors que je descendais de garde, j'ai vu un avion en difficulté. C'était l'avion du capitaine Pierre Gailly. J'ai vu un panache de fumée quand l'avion a été touché et je l'ai vu s'écraser derrière une colline juste en face de mon unité. De notre position, nous ne pouvions voir l'avion mais nous avons encore entendu des tirs venant de cette direction pendant un moment et puis plus rien ».

Marcel Chanet est arrivé en Corée début octobre 1952. Il a rejoint la ligne de front en train. « Toute les deux heures, nous étions de garde. Cela, c'était la nuit. La journée, on dormait jusque midi et l'après-midi, on nettoyait, on s'occupait. On n'avait pas beaucoup de temps pour aller à la rencontre des autres. Par section, il y avait un jerrycan d'eau pour se laver. Une fois par mois, quand cela était possible, nous avions droit à une douche.

Durant l'hiver, le bataillon se trouvait sur la position du White Horse. Cette position était pleine de cadavres. Et quand nous devions creuser nos tranchées, ce n'était pas facile. Nous sommes restés là un bon mois et au Nouvel An, nous sommes redescendus pour une période de repos qui ne dure pas longtemps.

Belgische soldaten tijdens de Slag bij Chatkol

Soldats belges lors de la bataille de Chatkol

BOUTIQUE OMMEGANG / OMMEGANGSBOETIEK

Cravate / Das OMMEGANG	12,00 €	+5,00 € port [*]	
Livre de / Boek van DAKOTA & Compagnons de l' / van de Ommegang « Nous en étions » / "Wij waren erbij" La / De FATaC 1964-1967 Édition française ou / of Nederlandse editie	10,00 €	+7,00 € port [*]	
Livre du Colonel e.r. / Boek van de Kolonel o.r. Frédéric VANDEWALLE « Odyssée et Reconquête de Stanleyville 1964. » Édition française Collection témoignage africain 459 pages, photos et cartes. (poids / gewicht 800 gr.)	10,00 €	+7,00 € port [*]	
Porte-écusson pour poche de veston / Wapenschild houder voor jaszak	10,00 €	+5,00 € port [*]	
Écusson brodé / Geborduurde wapenschild OMMEGANG (7,5 x 9,5 cm)	10,00 €	+3,00 € port [*]	
Pin's VÉTÉRAN / VETERAAN	3,00 €	+5,00 € port [*]	
Pin's OMMEGANG	3,00 €	+5,00 € port [*]	
Autocollant / Zelfklever OMMEGANG (par 3 pièces / per 3 stukken)	1,00 €	+3,00 € port [*]	

* **Remarque:** Les frais d'expédition mentionnés ci-avant sont d'application pour la Belgique uniquement. Pour l'étranger, prière de consulter le site de la Poste belge : www.bpost.be ou, pour plus de sécurité, d'adresser un mail (voir en fin de page) au Compagnon Jacques ORBAN afin de connaître le montant exact des frais d'expédition par la Poste.

* **Nota:** De hierboven vermelde verzendkosten zijn alleen van toepassing binnen België. Voor het buitenland gelieve de website van de Belgische Post www.bpost.be te raadplegen. Voor meer zekerheid kunt u een mail versturen (zie adres op 't einde van deze pagina) naar Compagnon Jacques ORBAN ten einde het juiste bedrag van de verzendkosten te kennen.

Si plusieurs articles, frais de port* limités à 7,00 € maximum.

In geval van verschillende artikels, portkosten* beperkt tot maximum 7,00 €

Order to : Jacques ORBAN, Tarwelaan 10, 3090 OVERIJSE
Tel : 0477 44 68 78 ~ Mail : jacques.orban47@gmail.com

Pay to : BE17 3101 7279 9021 (BIC : BBRUBEBB) van / des
Compagnons de l' / van de Ommegang ASBL / VZW

Veteran's Day

April 7th 2026

Foto's / Photos :
Mil.be
Compagnon Jacques ORBAN

.be